

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
98**

**CENA
400 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

ŠEJN I TEKSAŠKA BANDA

8 600125 011039

★ **ŠEJN** ★

BROJ 98.

DŽEK SLEJD

ŠEJN I TEKSAŠKA BANDA

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 98

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AND THE TEXAS GANG

Recenzija
Lidija TOT

Prevod i adaptacija
Lidija TOT

Lektor
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Iren GALAMBOŠ
Marija KEČKEŠ

Štampa 1. VII 1987.
Tržište 16. VII 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”,
Novi Sad, Vojvode Mišića broj 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — SHAYN AND THE TEXAS GANG.
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn nije mogao da smisli te nitkove. Osetio je da mu pre-
ti opasnos' Htede da uzme revolver i da odgurne od sebe na-
pasnu žensku, ali ona se iznenada toliko pripi uz njega da nije
mogao ni santimetar da mrdne. Nije mogao ni da viče ni da
opsuje, tako je žestoko pritisla usne na njegova usta.

Shvatio je, ova plava kučka ga je uhvatila u zamku.

Sledećeg trenutka ga je pustila, otrčavši do zida i sakrivši
svoje bujne grudi.

Šejn se okrete.

Ugledao je poznatu trojku, zvanu „Detelina”.

Jedan od nadimaka im je bio „Tri tornada”, zavisno od
toga kakvo iskustvo je dotična osoba imala sa trojicom ubica.

Izgledali su kao da su braća, ali nisu bili. Samo je ista
odeća stvarala taj utisak.

Momak u sredini zvao se Džeker i spadao je u poslednje
vreme među najopasnije bandite na Zapadu koji se mogu za-
misliti. U tuči je bio velika marka, kao revolveraš apsolutni
as, a nije bio za potceniti ni kao strelac. Siguran u svoje po-
gotke, bio je to odvažan, lukav i drzak čovek, koji nikada nije
umeo da gubi, a naročito pri kockanju.

Bio je visok i razbacan čovek, teške kategorije, ali brz kao
vetar i izuzetno lakih pokreta.

Plavuša se izvukla iz sobe. Džeker ispruži levu ruku i
pomilova je po kosi.

Dobro je obavila svoj zadatak.

Džeker nakrivi lice, merkajući revolver u ruci.

— Pa, od ljubavi nije bilo ništa. Hoćeš li možda kofu
hladne vode.

Tipovi prasnuse u smeh.

Šejn ih odmeri redom.

— Šta se to dešava?

— Šta se dešava? — dobaci Džeker.

Izraz lica mu se promeni.

— Ko si ti, i šta tražiš u našem gradu?

— Zovem se Šejn! — reče i pokaza pogledom na dole.

— Ime mi je zapisano u knjizi gostiju. Nije trebalo toliko
da se trudite i penjete čak gore da biste me pitali šta ovde
tražim. Portiru je poznato da već sutra krećem dalje. Ovde sam
samo napravio pauzu, ne bih li upecao neku žensku. Zar je to
zabranjeno?

Džeker mu priđe i pritisnu cev revolvera na njegovo telo.

— Ako opalim, Šejne, u ovom gradu niko to neće prime-

titi. Znaš dobro ko sam ja. Pokaži mi jednog jedinog čoveka koji bi tvrdio da imam smisla za humor.

Bio je u pravu. Takav čovek nije postojao. Džeker je bio svađalica i naprasić momak.

— Naravno da vas poznajem, mister Džeker. Pital ste šta ovde tražim i na to sam vam odgovorio. Ništa nisam zaboravio.

— Šta stvarno želite da saznate od mene?

— Večeras si razgovarao sa previše ljudi. Po mom mišljenju si preterao, jer si sa svakim razgovarao o istoj temi.

— Mislite na nesrećni slučaj u rudniku zlata?

Šejn odmahnu glavom.

— Po vama ispada kao da sam ih ispitivao. Ali, to nije tačno. Čitavo veče od tih ljudi ništa drugo nisam ni mogao čuti. Za svim stolovima se govorilo o tome. U većini slučajeva nisam bio aktivan učesnik u razgovoru. To je izgleda promaklo vašem druškanu koji me je pratio od restorana do stola za kartanje.

— Zašto ne bih smeo da slušam šta se priča i tu i tamo postavim neko pitanje? Zlato! Urušavanje rudnika! Desetine poginulih! To nije svakidašnja vest. Zar vam to nije zanimljivo?

— Džeker, ova beštija previše priča! — dobaci jedan od njih koji je stajao pored vrata. Bio je visok kao Džeker, samo mršaviji. Crno kožno odelo mu je bolje pristajalo.

— Samo polako, Bradi— reče Džeker.

— Znači, to je Bradi Tilton! Šejn je već pomislio na to. Nikada ga nije video, ali je dosta čuo o njemu. Šejnu je to bio dokaz da njegovi šefovi u Sedmoj brigadi mogu da se slikaju sa svojim informacijama. Nisu mu bile potrebne. Mogli su komotno da uštede poštansku marku. Nalazio se na pravom mestu. Teksašanin na glasu, o kome su kružile legende, smestio se sa svojom bandom u gradić Rilij. Za Šejna je jedina novost bila da im i Džeker pripada. Znači da bi po redosledu treći trebao da bude bacač noževa Džesup Bruk.

Džeker ga pogleda pravo u oči.

— Pakuj stvari!

— Zar sam ovde nepoželjan!

— Tačno! — odgovori Džeker, cereći se.

— Haide, kreći! Otpratićemo te deo puta.

Nameravali su da ga ubiju negde izvan grada. Šejn se naježi. Već je drhtao od besa. Mora nešto da smisli da ga ove ubice ne bi sredile iza sledećeg ugla. Gde bi bile veće šanse? Ovde, pri slabom osvetljenju ili napolju u mraku? U drugom slučaju bi mu bili još bliže.

Kratko podiže ruke.

— Izbegavam nasilje! Ništa time neću izgubiti — smeškao se.

— A dobru žensku mogu svugde naći! Zar ne?

— To je očigledno! — podrugljivo će Džeker.

— Prednost ti je što dobro izgledaš! Džeker kroči nazad i spusti revolver.

— Kreći, nemamo puno vremena.

Naredba je bila suvišna. Šejn je hitro reagovao. Pokrenuo se munjevitom brzinom.

Sve se desilo za tren oka!

Ramenom je tresnuo Džekerovu desnu ruku iz koje izleti „kolt” istovremeno ga je pesnicom lupio u bradu. Džeker se podignutih ruku sruči na pod. Bradj Tilton i Džesup Bruk još nisu shvatili šta se dešava kad Šejn munjevito tresnu Bradija.

Bacač noževa opali metak koji fijuknu pored Džekera. Istog trenu ga Šejn pogodi svojim hicem.

Šejn je izbegao metak bacivši se u stranu i oslonivši se o prozor levom rukom.

Džesup Bruk je pogođen, sruči niza zid, tako da se čitava soba tresla. Bio je mrtav.

Bradj Tilton gurnu Džekera u stranu da podigne „kolt”. Međutim, Šejn ga preduhitri i obori.

Šejn zadihan, prede rukom preko lica. Pogledavši u trojku, upitao se šta bi bilo najbolje učiniti.

Međutim, pre nego što je našao odgovor, čuo je ljude kako dolaze stepeništem.

Čule su se galama i vika. Kao da su se gurali, ko će biti prvi.

Šejn naglo otvori vrata i opali hitac u vazduh.

— Polako, prijatelji! — viknu on.

Odmah je nastao tajac.

Šejn izvadi novčanik i baci ga Džekeru u ruke.

— Zovite šerifa! — viknu u polumračni hodnik.

— Ali nikog drugog!

Začuo se tih žamor, a zatim bat koraka.

— Ne pucajte!

Bio je to vlasnik hotela. Stao je na prag, pogledavši prvo bandite, a zatim Šejna.

— Provala radi pljačke! — hladno je izjavio Šejn.

— Poznajete ove ljude?

Vlasnik hotela je bio čovek onižeg rasta, kovrdžave kose. Pogledao je u Šejna kao da gleda ludaka.

— Ovi ljudi su hteli da vas opljačkaju? Vas?

Šejn pokaza na svoj novčanik iz koga je ispao novac.

Vlasnik hotela pogleda najpre novčanice, zatim trojicu bandita i ponovo Šejna.

— Ovo je stvarno vaš novčanik?

Htede još nešto da kaže, ali začuta opazivši Šejnov pogled.

U hodniku se začuše koraci. Visok, plav čovek sa šerifovskom zvezdom na grudima, odgurnu vlasnika hotela u stranu.

— Sklanjaj oružje! — viknuo je.

Šejn vrati „kolt” u kožnu futrolu.

— Ovaj tvrdi da su ga napali — objasni vlasnik hotela šerifu i pokaza na Šejnov novčanik.

Šerif uđe u sobu, sađe se i podiže novčanice i novčanik.

Šejn je imao u novčaniku nekoliko na njega adresiranih pisama. Šerif ih brzo pogleda i prebroji novac.

— Dvadeset pet hiljada dolara! — reče iznenađeno.

— Isplatilo bi im se! Zar ne! Šejn nakrivi lice i ispruži ruku.

Šerif mu vrati novčanik.

— Kako se ovo moglo dogoditi? — upita nepoverljivo.

Šejn pokaza novčanikom na Džekera, a zatim ga stavi u džep. Tražio je novac ili život, ali čim je dobio novca, hteo je i život. A meni je život draži od novca.

— Vaše ime? Šerif izvadi beležnicu i olovku.

— Šejn!

Šerif ga odmeri nimalo prijateljskim pogledom.

— A, to ste vi!

Šejn je lupkao prstima po novčaniku.

— Ima li još pitanja? Krenuo bih malo u šetnju po gradu.

— Samo trenutak? — reče šerif.

— Poznajete li ove ljude?

— Nikad ih pre nisam sreo! — Šejn odmahnu glavom.

— Možda ste se negde hvalili novcem? — upita šerif.

Šejn ga pogleda.

— Novac sam dobio na kocki. Možda su me pratili.

— Ti momci nisu odavde — dobaci vlasnik hotela.

Šerif ga začuđeno pogleda.

— Ove ljude nikada pre nisam video! — ponovi vlasnik hotela.

— Zatvorićete ovu dvojicu? — upita Šejn. — Sutra ujutro krećem dalje.

— Nitkove ću smestiti iza rešetaka, u to budite sigurni — reče šerif.

Šejn napusti prostoriju da bi glumce ostavio nasamo. Ma da je i on bio jedan od njih. Na stepeništu je sve vrvelo od sumnjivih tipova. Dobacivali su mu leđene poglede. Međutim, Šejna to nije mnogo brinulo. Gore je stajao šerif i niko nije hteo da kvari ovu pozorišnu predstavu.

Brzo je napustio hotel. Kročio je na ulicu. Bila je već skoro ponoć. Pojedine svetiljke su još gorele. Salun preko puta bio je još otvoren.

Šejn pređe ulicu sa osmehom punim zadovoljstva na licu. Ovu trojku je dobro sredio.

II

Elrot Latimur zvani Teksasanin bio je visok i vitak čovek, imao je oko pedeset godina, a izgledao je kao da ima trideset. To nije bilo samo zbog njegove plave kose. Bio je to dobro uvežban, snažan čovek, koji se uz to prikladno odevao!

Košulja mu je bila raskopčana. Često je nosio karirane košulje, uske farmerke i svetle teksaške čizme. Uvek je bio obrijan, a lice mladalačkog izraza, bilo je preplanulo od sunca i vetra. Nekoliko bora nije se ni primećivalo.

— Moram prvo da stavim Džekera i Bradija iza rešetaka — reče ljutito šerif.

— Previše ljudi je videlo kad sam podigao Šejnov novčanik. Stvarno je bilo dvadeset pet hiljada dolara u njemu, a Džeker ga je držao u ruci.

— Ne znam šta bih drugo mogao da uradim?

— Tog Šejna treba ubiti! — dobaci ljutito Latimur.

— Taj nitkov! To bi bilo pametnije nego da mi se svi rugaju što si zatvorio moje ljude za koje svi znaju da rade za mene. I to kao hotelske lopove!

— Džeker i Bradi nikako da se osveste! — jadikovao je šerif.

— Džesupa Bruka su odneli na groblje pošto je doktor konstatovao smrt. Morali smo da ispraznimo hotelsku sobu. Tvoje ljude sam doveo kod mene. Zatvorska ćelija je bila prazna, a negde sam morao da ih smestim dok se ne osveste. Moj zamenik ih je posle zaključao.

— Sad je podne! — reče Latimur, pogledavši sat na zidu.

— Bio sam kod Kilrojsevih!

— Puštaj moje ljude! — viknu ljutito Latimur.

— Zbog toga sam i došao do tebe. Hteo bih da znam da li mogu Džekera i Bradija samo tako da pustim na slobodu. Ne razumem se baš u pravne propise.

— Puštaj ih! A zatim ih pošalji kod mene! — reče uzbuđenim glasom Latimur.

Šerif, zvani Džo Hil, trebalo je Latimuru da zahvali što obavlja taj posao.

— Gde je sada Šejn? — viknu za njim Latimur. — Znaš li bar to?

Šerif je već stigao do vrata. Okrete se i sleže ramenima.

— Koliko mi je poznato, jutros je napustio grad.

— Ko to kaže?

— Za to ću se ja pobrinuti, mister! — reče kreštavim glasom šerif.

— Povedi ljude i tražite ga. Čim ga nađete, već znaš šta treba da uradiš.

— Naravno, mister Latimur! Udesiću ga zbog bekstva ili pružanja otpora vlastima.

Latimur zaćovoljno klimnu glavom.

Šerif navuče šešir na čelo i brzim koracima odlučno napusti prostoriju.

Latimur se vratio u kockarnicu. Tamo su još uvek sedeli igrači pokera. Listovi duvana su visili iznad stola, spremni da se odseku i zaviju u cigare. On podiže ruku u znak pozdrava i sede na svoje mesto. Njegov profesionalni igrač krišom mu klimnu glavom, bacivši letimičan pogled na trgovca stokom, koji se preznojavao. Zatim je hteo ustati i otići, ali ga je kave košulje je zasukao. Nervozno je pušio cigaru, izgubio je sav novac i potpisao da duguje igraču.

Četvorica igrača je odavno napustila igru. Opijajući se i

pušeći, pratili su uzaludan trud trgovca stokom da povрати svoje pare.

Međutim, protiv čoveka koga je Latimur angažovao u svojoj kockarnici, nije imao ni najmanje šanse. To je bio profesionalac.

Neko zakuca na vrata. Latimur ustade, da se ne bi ometala igra i otvori vrata. Bio je to njegov sekretar.

— Džeker i Bradi vas čekaju.

Zatvorivši vrata, Latimur tiho uđe u drugu prostoriju i pogleda Džekera pravo u oči.

Tražio je objašnjenje od Bradija.

— Dobili ste najvećeg revolveraša svih vremena da obavite zadatak — reče Latimur. Dok je to govorio, jedva je uspeo da obuzda gnev.

— Zadatak vam je bio da jednog jedinog čoveka izvučete iz hotelske sobe i sredite ga. Stvarno bih voleo da znam, kako vam je to moglo promaći! Uz to vam je plavuša pripremila teren

Džeker, izbegavajući da ga pogleda u oči, iskrivi lice i sleže ramenima.

Bred je nervozno premeštao šešir iz jedne ruke u drugu.

— Ni meni to nije baš jasno — priznao je kreštavim glasom.

— Što duže o tome razmišljam, utoliko...

— Ne pričaj gluposti! — prekide ga ljutito Latimur. — Tvoje mišljenje, neznanje i neshvatanje stvari, ni najmanje me ne zanima. Navedi mi već jednom činjenice! Do đavola! Zar me ne poznaješ dovoljno dugo? Zar ja prihvatom prazne priče? To bi bilo nešto novo!

— Stvarno smo uspeli da ga iznenadimo uz pomoć plavuše — reče drhtavim glasom Bradi. — Pošto je napustila sobu, Džeker je hteo da mu uzme „kolt“. Međutim, nitkov je munjevitom brzinom zapucao i počeo tuču. Džeker se srušio na mene. To se tako iznenada desilo. Izgubio sam ravnotežu i lupio glavom o zid.

— Džekere! — uzviknuo je Latimur. — Kada smo pregovarali o vašoj plati, nije bilo reči o ovakvim promašajima.

— Prvo nisam bio siguran da je to pravi čovek koga treba da udesimo — pravdao se Džeker.

— Nisam hteo odmah da pucam. To bi bilo objašnjenje, mister. Mogli smo ceo posao odavno obaviti da nas šerif nije stavio iza rešetaka.

— Sigurno vam je ispričao Šejnovu priču kako ste ga napali i opljačkali! — promrmlja Latimur.

— Držao si Šejnov novčanik sa dvadeset pet hiljada dolara u ruci.

— Ne mislite valjda da...

— Sad nije reč o tome šta ja mislim — dobaci Latimur. — Po čitavom gradu kruže glasine kako moja dva najbliža saradnika sede u zatvoru zbog krađe. Budite srećni što je taj nitkov, koji je podigao optužnicu protiv vas, najverovatnije otišao iz grada.

— Odmah ćemo se pobrinuti za Šejna — reče Bradj i stavi šešir na glavu.

— Ne pre nagljudite! Trenutno vas šerif još uvek može staviti u zatvor — reče Latimur. — Osedlajte konje i odjašite do Kempelovih. Sredite stvar kao što smo se ranije dogovorili.

Obojica se okrenuše i izađoše.

— Zar ne bi bilo bolje odložiti čitav posao sa Kempelovima? — reče Latimurov sekretar, kada su se vrata zatvorila.

Smeškajući se, Latimur pogleda tog mršavog čoveka kovrdžave kose. — Zbog Šejna?

Žgoljav čovek klimnu glavom. — Tačno, zbog Šejna! Poznajem tog čoveka. Priznajem, liči na besposličara, ali nije to. A nisu ga ni vetar ni slučajnost doneli u gradić Rilij. Bojim se da je ovde po nalogu vlasti iz Denvera ili Vašingtona.

— Edvarde! Opšte je poznata stvar da je gradić Rilij moj. Nikakav rendžer, maršal, nitj bilo koji drugi tip, ne bi se usudio da dođe sam ovamo da se bori protiv mene.

— Ipak vam savetujem da udesite Šejna pre nego što bilo šta drugo preduzmete.

— Koliko su uznapredovali radovi oko raščišćavanja Kokao rudnika? — upita Latimur, promenivši temu razgovora.

— Danas bi trebalo da se nastave radovi na iskopavanju, mister Latimur! — odgovori Edvard. Nirlend se brine o tome da sve bude u redu. Međutim, malopre sam primio vest da su radnici obustavili radove. Neće da vrše nova miniranja. Šok posle onog nesrećnog slučaja još uvek traje.

— Nirlend već zna kako treba sa radnicima — odmahnu Latimur rukom i napustivši sekretara vrati se za pokerski sto.

— Napravimo pauzu! — predloži baš u tom trenutku profesionalac trgovcu stokom. — Možemo sutra da nastavimo.

— Hajde još jednom, ali na dupli iznos! — reče zadahanim glasom trgovac stokom.

Profesionalac pogleda Latimura, očekujući neki odgovor.

— Kako mislite da duplirate iznos, mister Dern? — upita ga Latimur.

— Zar vama ne vredim još deset hiljada dolara?

Latimur ga pogleda.

— Već imam tri priznanice na po pet hiljada dolara od vas! — reče igrač i podiže papiriće.

— Mister Latimur! — reče trgovac stokom kreštavim glasom. — Morate mi dati šansu da povratim novac na igri.

— Naravno! — ponovi profesionalac. — Dodite sutra ujutro sa gotovinom.

— Osećam da će mi sada krenuti! — reče trgovac stokom.

— Tako nešto uzimam rado u obzir — smeškajući se reče Latimur — Ali ako izgubite dugovaćete mi četrdeset pet hiljada dolara! Nemam ljude kojima bi mogao da naredim uterivanje dugova. Koju sigurnost mi možete pružiti? Vaša kuća i zemlja ne vrede toliko.

— Imam krdo od hiljadu goveda koje je na putu za železničku stanicu. To će mi doneti duplo više.

Latimur se vrati do stola i uze beležnicu i olovku. Znao je šta treba da uradi. Trgovac stokom je bio jedan od nesrećnika, koji se nadao preokretu igre u njegovu korist. Svi su se isto ponašali kada bi gubili na kartama i očekivali preokret u poslednjoj igri sreće.

— Nemojte zamuckivati, mister Dern! Daću vam dvadeset hiljada dolara za čitavo krdo.

— Šta kažete! — zodihano će Dern —. Ova stoka mi može doneti trostruko više!

— Međutim, stoka će tek za četrnaest dana biti u utovarnoj stanici — reče smeškajući se Latimur. — Ako cene mesa padnu u međuvremenu, gubitak će ići na moju štetu.

Dern je razrogačio oči. — Dogovoreno! — reče zadihano.

Latimur je napisao priznanicu, koju je trgovac stokom zatim potpisao i stavio na gomilu novca zajedno sa one tri priznanice o dugu koje je ranije potpisao.

Igra je tek počela, a već je unapred bila izgubljena. To, međutim, trgovac stokom nije znao.

Profesionalac je mešao karte, namestivši asove da se vide. Trgovac stokom nije imao ni najmanje šanse. Ostali za stolom su posmatrali igrača i njegove spretne prste. Međutim, bili su već umorni, a i previše su pili da bi nešto mogli primetiti. Za sto su seli prethodno veče, a već je naredno veče bilo na pomolu.

Trgovac stokom je ustao, malo zastao, a zatim dohvatio šešir i kaput i napustio prostoriju. Ostali igrači krenuše za njim.

Smeškajući se, Latimur je uzeo priznanicu. — Koliko ima gotovine?

— Dvanaest hiljada!

Latimur ispruži ruku. — Daj ovamo pet hiljada!

Igrač ga pogleda, zatim iskrivji lice i doda Latimuru pet hiljada dolara preko stola, a ostatak stavi u džep.

— Hvala, mister Latimur!

Latimur ga potapša po ramenu.

— Gluposti! Ja tebi mogu da zahvalim.

Igrač ih je pozdravio i otišao, a Latimur se vratio u svoju sobu. Edvard je tamo sedeo za stolom i računao nešto u glavnoj knjizi. Latimur mu pruži priznanice o dugovanju.

— Pobrinj se o njima! — reče dok je stavljao gotovinu u sef.

— Čitavo krdo! Krdo mister Derna?

Latimur namenu glavom. — Cene rastu. Pobrini se do kraja meseca. Zauzmi se o krdu, i nemoj slučajno da prodaš ispod sedamdeset dolara po komadu. Ostatak duga pokriven je Dernovom kućom i dolinom gde se nalazi i koral sa stokom. Naravno sa kompletnim inventarom.

— Što se tiče toga, budite bez brige.

— Ako prodaš stoku, deset procenata je tvoje. Dobro plati goniće stoke. Možda će nam jednog dana opet dobrodoći.

— Izuzetno ste velikodušni, mister Latimur.

— Svi ćete se vi još obogatiti! — ponovj Latimur. — Držite se samo mene! Kada smo pre mesec dana stigli ovamo, odmah sam nanjušio da ćemo uspeti. Ovde sve vrvi od para.

III

Jedna žena je izašla iz nekadašnje rendžerske kuće. Šejn je bio iznenađen. Reklj su mu da je Klara Kempel lepa žena, ali ne i da je toliko lepa! Imala je crnu kosu. Lokne su joj padale na ramena. Lice su joj krasile lepe smeđe oči, koje su po Šejnovom ukusu bile jasne, ali previše hladne. Bila je visoka i vitka, nosila je čizme, svetlu kožnu suknju sa izrezom sa strane i belu bluzu koja je bila zakopčana do vrata. Lepa žena, ali nije previše privlačna.

— Šta hoćete? — upitno ga pogleda u oči, a zatim primeti i konja koji je stajao iza nje.

— Vi niste jedan od Latimurovih ljudi! — reče ona, odmerivši ga ponovo.

Šejn odmahnu glavom.

— Došao sam poštanskim kolima u gradić Rili. Konja sam iznajmio.

— Šta hoćete?

On skide šešir. — Zovem se Šejn...

— Znači, tražite posao u mom rudniku? Žao mi je. Ljudstvo je kompletirano.

— Zar vas posle nesreće u rudniku Kokao nisu napustili radnici.

Ona odmahnu rukom. — To su bili tipovi bez kojih se može.

— Zar se kod ljudi smanjio strah da se i vaš rudnik može rušiti?

— Došli ste ovamo da me na to podsetite? — upita ona ozbiljno.

— Došao sam, jer mi savest nije dala mira. Pomislio sam da vam je potreban čuvar.

Njeno lepo lice se još više namrgodi.

— Čuvar za mene?

Šejn se nasmeja. — Vi ste u stanju sami sebe da čuvate! On pokaza rukom na oba rudnika. — Mislio sam na rudnike.

— Ja vas ne poznajem! Zbog čega bih trebao da imam poverenja u vas?

— Brzo ćete shvatiti.

Vrata barake zaškripaše. Visok, snažan čovek od oko četrdeset godina je izašao napolje.

— Šta se dešava, Klara? Zar taj tip ne misli da ode odatle?

Prišao je i zastao pored nje, odmerivši Šejna neprijateljskim pogledom. Inače, mora da je delovao simpatično. Lice

je imalo oštre crte i bilo preplanulo. Najverovatnije nije radio u rudniku.

— Ponudio se da radi kao čuvar — reče ona.

— Zovem se Šejn — posetilac ponovi svoje ime.

Ali ovom nije palo na pamet da se predstavi već samo klimnu glavom, odmerivši Šejna od glave do pete.

— Od koga bi trebalo da nam preti opasnost?

— Čuo je o nesreći u rudniku Kokao! — objasni mu ona.

— Nesreći! Čovek se namršti. — Čisto sumnjam da je to bio nesrećan slučaj.

— Tu se u potpunosti slažem s vama — reče Šejn osmehnuvši se. — I kod vas postoji opasnost od rušavanja rudnika, zar ne?

— Tu ste u pravu! — reče čovek. Bolje je sebi ne stvarati nepotrebne probleme.

— To je bilo samo pitanje, madam! — reče Šejn i stavi šešir na glavu.

— Niste se valjda uvredili? — upita čovek.

— Zašto bih?

— Čujte! Ako bi mene neko optužio, a ja nemam veze s tim, ne bih mogao da se savladam.

— Shvatam vaše nepoverenje! — odgovori Šejn i ode do svog konja.

— Samo jedan trenutak! — doviknu čovek.

— Šejn se okrenu prema njima.

— Odakle dolazite? — hteo je čovek da zna.

— Primate li me na posao?

— Ne! — dobaci čovek.

Šejn spretno uzjaha. — Na to pitanje onda nema potreba da odgovorim.

— Odgovorite! — viknu čovek i uze revolver u ruke.

Šejn pogleda ženu smeškajući se. — Stanujem u hotelu! Tamo možete najlakše saznati gde se nalazim. Povukao je uzde i okrenuo im leđa.

— Čekajte — viknu žena. — Sklanjaj taj prokleti revolver, Adame!

Šejn stade i okrete se u sedlu. Prišla mu je.

— Ritela bih da znam odakle ste! Kažite mi!

— Južni Teksas!

— To je daleko! — odgovori ona s nepoverenjem.

— Za tako kratko vreme, nemoguće je da se pročula vest o nesreći u rudniku Kokao — reče čovek podrugljivo.

— Čak i da se pročula, nemoguće je tako brzo stići ovamo.

Šejn pomeri šešir sa čela. — O nesreći u rudniku zlata čuo sam tek u Riliju. Latimurov trag me je doveo u grad. Već mesecima tragam za njim.

— Sjašite sa konja!

— Klara! — viknu čovek. — To su prazne priče! Na jednostavniji način nije se mogao uvući kod nas.

Delovala je neodlučno pogledavši prvo svog čoveka, a zatim Šejna. Pogled joj je bio pun sumnje.

Šejn potera konja i pođe.

— Naoružani smo! — prodera se čovek kreštavim glasom.
— Kažite to Latimuru.

— Šejn potera konja prema kapiji. Nije zamerao ovim ljudima što se boje nepoznatog.

Kada je prošao kroz kapiju, koja je napravljena u vidu luka, i bila ukrašena ogromnim rogovima, Šejn se okrete.

Ušli su u kuću ruku pod ruku. Ne, to joj sigurno nije brat kao što je u prvom trenutku pomislio, a nije ni muž.

Dva jahača su mu dolazila u susret iz grada. Jedan od njih bio je Džeker. Čim ih je ugledao, skrenuo je s puta u pravcu doline. Sjahao je. Konja je sakrio iza žbunja i uzeo oružje u ruke.

Ništa nisu primetili. Jahali su jedan pored drugog i ubrzo su nestali iz žbunja, u pravcu rudnika Kempel.

Nije bilo sumnje, nitkovi su ga tražili! Uzevši uzde svog konja u ruke, krenuo je uzvišicom. Zatim je ponovo sakrio konja u žbunju, i krenuo prema farmi u pognutom položaju. Stigavši do kapije, ugledao je jahače na ulazu u kuću. Sad ih je jasno video: bili su to Džeker i Bradi Tilton.

Klara Kempel je izašla iz kuće uz Adamovu pratnju.

Razgovarali su. Glasovi su postajali sve glasniji, ali Šejn ništa nije razabirao.

Adam je opet zgrabio revolver. Međutim, sad se namerio na pogrešne tipove. Džeker i Bradi su se osetili uvređenim. Reagovali su na način na koji je Adam malopre očekivao da će reagovati Šejn. Obojica su uzeli revolvare u ruke, tako da Adam nije imao nikakve šanse. Bili su izuzetno brzi i spretni. Bez obzira što je Adam prvi potegao oružje, nije stigao da opali hitac. Samo su se čuli pucnjevi, dok su iz „koltova” sevale varnice.

Klara Kempel glasno kriknu.

Džeker i Bradi Tilton uzjahaše konje i krenuše prema kapiji. Adam se povlačio u kuću držeći ruku na zadobijenoj rani na grudima. Pri tom mu je „kolt” ispio iz ruke. Hteo je da se osloni na desnu ruku, ali se tog trenutka srušio na zemlju. Klara Kempel, koja je išla za njim, kleče do njega na kolena.

Šejn htjede da prepreči put revolverašima. Međutim, oni odjahaše na drugu stranu i uskoro se izgubiše iz vida u nepreglednom prostranstvu.

Šejn je uzeo svog konja i krenuo ka farmi. Pogledao je u jamske ulaze. Tog trenutka tamo nikog nije bilo. Izgleda da niko nije čuo pucnjavu.

— Bili su to Latimurovi ljudi — reče lepa crnokosa žena plačnim glasom kada je Šejn sjahao sa konja.

— Odneću ga u kuću! — reče Šejn. — Pošaljite nekog u grad. Doktor mora odmah da dođe.

Ona ustade i pogleda naokolo. Zatim otrča do rudnika. Šejn se saže da bi prihvatio ovog krupnog čoveka na ruke. Odneo ga je u kuću, i našavši sobu u kojoj se nalazio krevet, spusti ga.

— Zar niste znali ko su ti ljudi? — upita Šejn.

— Jesam! Džeker i Tilton, ko ih ne zna u ovom kraju.

— Adam nije smeo da potegne oružje! — reče Šejn. — Pogotovu što je bio sam. Poznato je koliko su ti nitkovi bezobzirni. Čak i kada bi Riliy imao šerifa izabranog po zakonu, ni tada se ne bi smeo upuštati u konflikt s njima.

Pogleda ga uzdržanim pogledom.

— Džeker i Tilton su mi saopštili Latimurov ultimatum. Treba u roku dvadeset četiri časa da se pojavim sa pristojnom ponudom za prodaju rudnika. Ako tako ne postupim, desiće se nesreća u rudniku. To je Adama toliko uzbudilo, da nije bio svestan šta čini kada je potegao revolver.

Ona opet zaplače. — Već sam naslućivala ovako nešto. Valjda neće umreti! Može duže da potraje dok stigne doktor.

— Zar vas Latimur prisiljava da mu prodate rudnik?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Da li vam je već dao neku ponudu?

— Bio je pre nekoliko nedelja kod mene, ali sam mu odmah rekla da neću ništa da prodam i oterala sam ga.

— Šta mi savetujete da činim?

— Posetite ga i kažite mu još jednom jasno i glasno da ne mislite ni u snu na to da prodate rudnik.

— A šta zatim da radim?

Šejn sleže ramenima.

— Posle toga je opet Latimur na potezu. Sačekajte i budite spremni na sve.

Pažljivo ga je odmerila.

— Sigurno ste dobro poznavali vlasnika rudnika Kokao — reče Šejn. — Zar vlasnik nema nikakvog rođaka koji bi imao pravo na nasledstvo?

— Ne! Nema nikog. Ona uzdahnu. — Kad će stići taj doktor? Stavila je ranjeniku, koji se već tresao u groznici, hladan oblog na čelo, zatim je stala pored prozora.

— Latimur je kupio rudnik Kokao preko gradskog veća. Nije mi poznata cena. Očigledno je gradonačelnika i gradsko veće ucenjivao. Na koji način, to niko ne zna tačno. Mogu li da računam na vašu pratnju kad budem išla kod Latimura?

— Naravno, ako to želite!

— Gde je taj doktor! Adam će umreti. Osećam to.

Pritisnuvši ruku na usta tiho je zaplakala.

Šejna je pogodio taj prizor, mada nije bila prva osoba koju je video da plače zbog Latimurovih nedela. Ali je trebalo da bude poslednja. Za to će se on već postarati.

Malo kasnije ispred kuće se zaustavila doktorova kolska zaprega.

Klara Kempel nestrpljivo istrča iz kuće.

Kolska zaprega se polako kretala glavnom ulicom Rilija. Šejn je sedeo na mestu kočijaša držeći uzde i krišom gledao čas levo čas desno. Jedva je koji prolaznik primetio i pozdravio Klaru Kempel.

Zaustavio je zapregu tačno preko puta kockarnice uz ivičnjak. Pomogao je Klari da izađe iz kola, ali je posle zaostao za njom nekoliko koraka dok je prelazila put, uputivši se ka kockarnici. Bilo je rano jutro i nikoga još nije bilo na ulici. Radnje su još bile zatvorene. Međutim, čim su prešli ulicu, vrata kockarnice se otvoriše.

Žgoljav mladić kuštrave kose otvori im vrata i ljubazno ih pozdravi, pružajući Šejnu ruku u znak pozdrava.

— Madam, mister Latimur je spreman za razgovor s vama — reče on.

— Džentlmen će morati da sačeka napolju.

Klara Kempel ni trenutak nije oklevala.

— U tom slučaju mi je jako žao i okrenuvši se pošla je nazad prema kolima.

— Samo trenutak, mis Kempel! — reče začuđeno mladi kuštravko. — Hoćete da se vratite bez obavljenog razgovora sa mister Latimurom?

— Da, upravo to hoću da uradim! — nastavi ona tvrdoglavo. — Osim ako mister Latimur prihvati mog pratioca.

— Sačekajte malo! — promrmlja mladić i brzo otrča.

Šejn i Klara Kempel se pogledaše uz smešak.

Nije prošlo ni pet minuta, kad kuštravko dotrča nazad.

— Mister Latimur moli da uđete!

Kuštravko pođe napred, a Klara Kempel za njim. Šejn je išao nekoliko koraka za njima. Mladić je proveo Klaru Kempel i njenog pratioca kroz više soba do velike sale sa okruglim stolom. Latimur je sedeo za stolom, a iza njega su stajala četiri revolveraša. Te ljude Šejn nije poznavao, i još ih nije video u Riliju.

Latimur je ustao sa stolice i prijateljski se osmehnuo. Ponudio je Klari Kempel stolicu, praveći se da ne vidi Šejna. Klara Kempel zastade.

— Sedite samo! — reče Latimur sa osmehom na licu.

— Šta želite da popijete? Možda kafu ili čaj?

— Hvala! Došla sam sa namerom da vam kažem da rudnik neću prodati. Rudnik Kempel nije za prodaju! S time treba da se pomirite.

Latimur je izgleda očekivao takav odgovor gospođice Kempel. I dalje se smeškao.

— Madam! Molim vas! — Seo je za sto. — Želeo bih otvoreno da porazgovaram s vama.

Šejn nije skidao pogled sa te hulje. Koliko dugo već traga za tim nitkovom! Prvi put, nakon toliko vremena, sada stoji licem u lice. Svuda je bio poznat po nadimku „Teksašanin“.

Bilo je to prvi put da je sebi nadenuo neko ime. Šejn je bio ubeđen da je to lažno ime, ali kakvu ulogu to igra? Dovoljno je reći „Teksašanin!“ Ličio je na Teksašanina, ponašao se kao Teksašanin i govorio teksaškim dijalektom.

— Ne vidim nikakvu potrebu da uopšte razgovaram s vama o svom rudniku — ponovi Klara Kempel s ozbiljnim i namrštenim izrazom lica.

— Ne dozvoljavam da mi neko postavlja uslove. Doći će vreme kada će Rilić ponovo imati pravog šerifa. Tada ću se vratiti na ovo.

— Na šta želite da se vratite? — upita Latimur podsmešljivo.

Prestanite da se igrate mačke i miša, mister Latimur! — reče Šejn.

— Mene je mis Kempel angažovala za telohranitelja. Vi je ucenjujete. Vršite stalan pritisak na nju. Vaši revolveraši ubili su njenog ujaka. Za sve što se desi ubuduće vi ćete snositi krivicu, mister Latimur. Ako se i u rudniku Kempel dogodi nesreća kao u rudniku Kokao, za sat vremena ću vas naći. Ako vaši ljudi budu ponovo pucali na bilo koga u blizini rudnika, neću goniti njih, već ću lično posetiti vas.

Da malopre je revolverašima bilo dosadno. Besposleno su stajali prislonjeni uza zid skrštenih ruku. Međutim, sad su momci živnuli. Ispravili su se, spustili ruke i uperili u Šejna pun pogled borbene gotovosti.

Latimur ustade sa stolice i pogleda Šejna pravo u oči.

— Ko ste vi? — upita oštrim glasom.

Šejn se glasno nasmeja na to pitanje.

Predstava koju je Latimur pripremio nije bila naročito uspešna.

Šejn je uhvatio Klaru pod ruku.

— Ja sam muškarac koji će štititi Klaru Kempel, ako je ne ostavite na miru. Samo pokušajte da je pipnete. Da li vam je sada jasno?

Revolveraši krenuše napred. Međutim, Latimur im mahnu rukom.

Više nije rekao ni reč.

Šejn se leđima kretao ka vratima i otvorivši ih, prvo progura Klaru, a zatim pođe za njom.

Latimur je izvesno vreme gledao u teška drvena vrata, osluškivajući Šejnove i Klarine korake, a onda ljutito udari šakom o sto.

— Zašto nam niste ništa naredili, mister Latimur! — reče pokorno jedan od revolveraša. — Mogli smo tog tipa udesiti.

Edvard uđe u prostoriju na druga vrata. Smeškajući se, prođe prstima kroz svoju kuštravu kosu. Međutim, osmeh mu se sledio kada je ugledao Latimurov izraz lica.

— Bio je to Šejn — promrmlja Latimur.

— Poznajem ga! — ponovi Edvard.

— Ima dugačak jezik, ali to ne znači da ima i nešto u

glavi! — promrmlja Latimur. — Tom nitkovu ćemo to objasniti.

— Rekao sam vam kako će taj najverovatnije nastupiti — reče Edvard. — Poznajem ga. Znate šta, pustimo ga da umre od gladi! Neka crkne!

Latimur ga pogleda razrogačenih očiju.

— Nije taj ni rendžer, a još manje maršal! Inače ne bi bio zaposlen kod Klare Kempel.

— Hoćete možda da jašemo za njima? — ponudi se jedan od revolveraša.

— Ne! — reče Edvard. — Ne smemo pre nagliti.

— Šta predlažete? — hteo je Latimur da zna.

— Rudnik Kempel ne mora biti drugi po redu, mister Latimur! — reče smeškajući se Edvard.

— Gde to piče? Tu akciju možemo odložiti. Pomislite na rudnik Vorland. U istom je pravcu samo malo više.

Latimur se smeškao.

— Računaš verovatno na to da jedna osoba ne može biti istovremeno na dva mesta.

— Ne može! A još manje ako ima pozadinu.

Latimur klimnu glavom, ali se odmah zamisli.

— Ne, Edvarde. Rudnik Kempel možemo da ostavimo po strani, ali ne i Šejna! Taj nitkov je previše opasan. Zar mi nisi i sam uvek govorio koliko je ta hulja opasna?

Ovog puta se odlučio za ženu. Teško ćemo mu se približiti. Učvrstiće se kod rudnika Kempel i stalno će biti na oprezu tako da će nas već iz daljine primetiti. Ako hoćemo da ga uhvatimo, prvo treba miša namamiti iz rupe. Zamislite njegovu reakciju kada dođe do eksplozije u rudniku Vorland, a kod Klare Kempel ništa! Ama baš ništa.

Zvučalo je razumno. Međutim, Latimuru se nije svidela priča.

— Džekeru ćemo dati zadatak da sredi Šejna — reče odlučno Latimur.

— Šejn sigurno neće čitavo vreme boraviti u kući ili u rudniku.

— Džeker će dobiti tri dana i svu potrebnu pomoć da obavi posao. Ako dotle ne sredi Šejna, više neću da ga vidim ovde.

— Ako se Šejn sakrije? — upita Edvard.

— Mislio sam da ga bolje poznaješ? — reče mu podrugljivo Latimur.

— Pasji sin je to, pun trikova! Premazan je svim mastima. Dosad nikom nije pošlo rukom da ga uhvati.

Latimur se isceri. — Nije taj od onih koji mogu da začepi usta. Trebao si samo da ga vidiš. Hvalisavac, jedan! Samo sam, na žalost, sedeo ispred njegovog „kolta”. Latimur je bio sav uzrujan dok je to govorio.

— Neće taj prestati da laje dok ga ne sredimo.

— Kažite to Džekeru! Neka odmah krene. Čim napusti grad, slobodne su mu ruke. Može da radi šta hoće. Objasnite mu to. Njegova je stvar hoće li tog nitkova ubiti „koltom”,

smaknuti puškom iz zasede, ili na smrt prebiti. Čekaću samo na vest da Šejn više nije među živima.

— Preneću mu to, mister Latimur — reče Edvard.

— Ne zaboravi! Tri dana! Ni jedan sat više ne priznajem. Ako ne uspe, neću da ga vidim pred očima. Ljudi, koji ne drže svoju reč, ima kao peska u moru.

Edvard pročešlja prstima kroz kovdržavu kosu i ode.

— Ako Džeker pogreši, Šejn će se uputiti ovamo — reče jedan od revolveraša.

— Latimur ih sve redom odmeri.

— Zašto vas, do đavola, onda držim.

— Trebali ste rukom dati znak, i nitkov više ne bi bio među živima — reče revolveraš nadobudno.

— Ne mogu se porediti sa Džekerom po brzini, ali zato imam tri prijatelja koji nisu baš mačji kašalj.

Njegova tri revolveraša se osmehnuše.

— To ćemo još videti — reče hladno Latimur.

— Ako Džeker zakaže, Šejn je vaš. Pokaza na sto. — Tu leži plan rudnika Vorland. Dodaj mi ga, Spude.

Spud, pretraživši papire, uze plan i raširi ga ispred Latimura. Ostali revolveraši se poredaše oko njega.

— Rudnik Vorland je duboko u planini! — reče Spud stručno. — Postoje dva rudnika zbog ventilacije. Kroz jedan ulazi svež vazduh, a kroz drugi izlazi. Tako reći promaja. Vrlo jednostavno

— Ako jednu rupu zatvorimo, ode ventilacija do đavola — smeja se Latimur.

— To vam i govorim! — cerio se Spud.

Latimurov izraz lica se najednom uozbilji. — Klara Kempel je sama. A Vorlandovi su velika familija. Sve ih treba srediti. I to odjednom!

Kod rudnika Kokao nam je uspelo — dobaci Spud.

— Tu smo ih iznenadili. Međutim, sada su svi ti nitkovi mnogo oprezniji.

Latimur zamišljeno savj plan i stavi ga u džep.

— Neka šerif odjaše do Vorlandovih i izvidi da li su preduzeli neke zaštitne mere.

— Osim još jedne smene čuvara, ne verujem da su bilo šta drugo mogli da smisle — reče jedan od ljudi. — Predeo tamo gore je izuzetno nepregledan. Ako bi hteli da organizuju dobro obezbeđenje trebalo bi im zajedno sa smenom oko pedesetak ljudi. Pa i tada bih se usudio da se prikradem, a da ništa ne primete.

— I na tvoju sposobnost ću se osloniti! — odgovori Latimur. — A sada trči do šerifa i kaži mu šta treba da uradi. — Kada ode do Vorlandovih neka deluje vrlo zabrinuto.

Revolveraši navukoše šešire na čelo i žurnim korakom krenuše ka vratima.

— Pošalji mi Bradija! — viknu za njima Latimur. — Za njega sam pripremio izuzetno važan zadatak.

— Nešto mi ne da mira, Šejne! — reče Klara Kempel, dok joj je pomagao da izađe iz kočije, kad su stigli do farme.

— Ne brinite! Pogledajte kako se oseća vaš ujak, a posle mi pokažite rudnik.

Klara Kempel ode u kuću. Šejn je ispregao konje, napojio ih, a zatim ih odveo do korala. Kada je krenuo nazad prema kući, Klara Kempel je baš izlazila. Oči joj zasjaše.

— Mnogo mu je bolje. Mislim da će se izvući.

Jedno pored drugog krenuli su prema ulazu u jamu. Iz rudnika su upravo izlazila dva rudara, gurajući teško natovarena kolica.

— Ovi ljudi već godinama rade za nas — reče ona. — U njih imam potpuno poverenje, jer su radili još za mog oca.

Šejn se osvrnuo. Odgore, jedva da je mogla da preti opasnost. Ako bi neko noću pokušao da side niz tu klisuru, pri svakom koraku bi rizikovao da slomi nogu. Na zapadu je, pak, bila ravnica sve do puta koji je vodio u grad, odakle je pretila još veća opasnost.

Primitila je njegov ispitivački pogled.

— Treba li da angažujemo čuvare?

— Bilo bi poželjno — reče on.

— Četvorica bi bila dovoljna. U tri smene, naravno. Znači dvanaestorica.

— To nije problem!

— U gradu jedva možete da nađete ljude od poverenja. Dovoljno je da Latimur samo jednog od njih uceni.

— Ne! To je prevelik rizik. Ja ću pripaziti.

Ona ga začuđeno pogleda. — Neprekidno? Morate nekada i da spavate?

— Ne brinite — ponovi Šejn i pođe dalje.

— Zar mislite da je Latimur ozbiljno shvatio vašu pretanju?

— Bolje bi mu bilo da jeste!

— Ali, vi ste samo jedna jedinka!

— Nisam hteo da ispadnem hvalisavac — smeškajući se reče Šejn. — U svakom slučaju, zna da mu stojim na putu, i pre nego što pripremi bilo kakvu akciju na rudnik, pokušać da skloni ono što mu se preprečilo. To će za nas biti signal za upozorenje.

Ušli su u rudnik, i Klara Kempel je preuzela ulogu vodiča. Pokazala mu je okna i predstavila ga rudarima koji su za nju radili. U poslednje vreme nije nađeno puno zlata. Bilo je dovoljno tek za izdržavanje rudnika i za plate rudarima. To se, međutim, svaki dan može promeniti, objašnjavała je Klara.

Skoro dva sata su proveli u rudniku. Zatim su otišli u kuću na večeru. Starija crnkinja je vodila domaćinstvo. Njen muž, koji je pobjegao sa njom sa južnih plantaža dok su bili mladi, vodio je računa o farmi i konjima.

Nakon što je Klara Kempel pogledala svog ujaka, vratila se i sela do Šejna za sto.

— Jeste li zadovoljni vašom sobom, Šejne? — htela je da zna.

— Naravno!

— A sada bismo mogli da porazgovaramo o vašoj plati! Smeškala se. — Nemam pojma kako se plaća čovek kao što ste vi.

— O tome možemo kasnije razgovarati!

— Ponovo ga pogleda smeškajući se. — Trebalo bi to ipak ranije da znam. To zahteva glavna knjiga. Vaše ime sam već upisala.

— Platite mi sto dolara sa smeštajem i hranom.

— U redu! Hoćete li akontaciju?

— Dovoljno mi je ako mi date sto dolara kada vas budem napustio.

Ona se začudi. — Sto dolara po danu?

Šejn se nasmeja. — Zar ličim na nekoga ko želi da vas odere?

— Znači li to sto dolara za sve vreme dok ne obavite posao.

— Tako je.

— A šta ako morate nedeljama da ostanete ovde? Ili mislite da odete za nekoliko dana?

— Neće trajati nedeljama — prekide je on, stavivši joj svoju ruku na rame. — Ali ne i nekoliko dana! Bar se nadam.

Saslušavši ga, sklonila je njegovu ruku. Crnkinja je unela večeru.

— Vi ste ovde zbog ličnog obračuna sa Latimurom? — upita ona dok su jeli. — Sigurno zato tražite tako malo novca!

— Ne! Došao sam kod vas i ponudio se. Zar da vas sada, kada ste uvideli da vam je potrebna pomoć, ostavim na cedilu?

— Bolje da o tome više ne govorimo.

Usledio je tajac.

Šejnu je od svega bilo važnije da mu se ime nalazi na platnom spisku. Knjigovođu i pisar su bili zaposleni kod Klare Kempel. Obojica su stanovali u gradu, tako da su stalno bili Latimuru pri ruci.

— Hoćete li noć provesti napolju? — upita ga, kad je ustao od stola i uzeo šešir.

— Još neće biti potrebno — odgovori on. — Samo ću malo da obiđem teren.

— Latimur prvo mora da se odmori od naše posete.

Izašao je. Ispratila ga je do vrata.

— Pazite na sebe, Šejne! — reče ona na vratima.

Šejn se okrete i klimnu glavom.

Tog trenutka odjeknu pucanj. Najverovatnije hitac iz puške.

Šejn je čuo fijuk metka i odjednom ostade bez šešira. Nekoliko trenutaka kasnije već je ležao na podu. Uze šešir ponovo u ruke.

— Bežite u kuću, Klara! — doviknuo je ženi, koja je zastala zaprepašćena na pragu ulaznih vrata.

Šejn uze „kolt“ u obe ruke i podigavši ga ispred lica, opali hitac.

Nečiji piskavi krik zapara noćnu tišinu. Šejn skoči i otrča do pojilišta za konje i sakri se iza njega. Klara je još uvek stajala na pragu kuće. Tek kad je Šejn pogledao, povukla se unutra i zalupila vrata.

Šejn je pognut trčao duž ograde do kapije.

Video je čoveka kako leži na zemlji. Sa uperenim „kol-
tom” se prišunjao i izvukao ga iz žbunja. Bio je to pun po-
godak. Kad je malo bolje pogledao svog napadača, prepoznao
je Džekera.

— Džeker! — uzdahnu Klara Kempel.

— Uzela je oružje i za čas istrčala iz kuće. Stajala je
zadihana pored Šejna i zaprepašćeno gledala mrtvog čoveka.

— To je stvarno Džeker! — promrmlja Šejn. — Latimur
se od naše posete nije dugo odmarao.

— Šta to znači? — htela je da zna.

Šejn iskrivj lice. — Steta, izgleda da će moj boravak po-
trajati samo nekoliko dana.

— Šta moraš...? — upita ona zabrinuto.

— To što sam rekao toj hulji! Posetiću ga!

— Šejne, ali vi ste sami!

Šejn pođe kroz žbunje. Klara je pošla za njim. Tamo ugle-
daše Džekеровог konja. Izveli su ga iz žbunja i natovarili
Džekera.

— Kuda hoćeš da ga носиš? — upita zaprepašćeno Klara.

— U grad! — promrmlja Šejn.

— Latimur će te ubiti. Pola grada je u njegovim ruka-
ma. Šerif i ostali ljudi koji nešto znači su njegovi.

Ona ga uhvati pod ruku.

— Ne možeš samo tako da odjašeš u Rilij i dozvoliš da
te jednostavno ubiju — reče ona.

— To mi i nije namera!

— Šejne, imam dovoljno novca. Radi se o mom rudniku.
Odjahaću u Farlij da pribavim ljude.

— Ko sa Latimurom želi otvoren okršaj, uvek izvlači deb-
lji kraj. Ne brini! Oko ponoći se vraćam!

Jednom rukom je zagrljio oko vrata, a drugom je držao uz-
de i vodio konja u dvorište farme. Zatim je ušao u kuću i
uzeo sedlo.

Dva crnca su stajala u dnevnoj sobi, gledajući ga kao da
vide duha.

— Sve je prošlo — reče on.

Klara Kempel je krenula za njim prema koralu. Čutke je
stajala iza njega dok je sedlao konja.

— Idi, pobrini se za svog ujaka — reče Šejn.

Nije se pomerila.

Kad se uspravio i okrenuo, ona mu obavi ruke oko vrata.

— Ostani ovde! — molila ga je. — Sutra ćemo odjahati
u Farlij da tražimo ljude. Novac ne igra ulogu. Bićemo jači.
Ljudi će čuvati teren, a ubuduće niko neće moći više da puca
na tebe.

Međutim, nije se radilo ni o njemu, a ni o rudniku. Radio se o Latimuru. Tog nitkova neko mora jednog dana da sredi. Sa dokazima se nije mogio protiv njega. Tu je Latimur radio šta je hteo. Nikad ih nije bilo dovoljno. A ako ih je i bilo niko se nije usudivao da ih koristi protiv njega.

Šejnu je bilo jasno da Latimur pred svakim sudom može da izjavi da je Džeker iz lične osvete pucao na njega. Zbog toga je postojalo samo jedno rešenje. Morao je tog nitkova da uhvati u čorsokak odakle ne bi imao kud.

Zagrio je Klaru i poljubio. Zatim su zajedno izašli iz korala držeći rđana za uzde.

Poljubac je zbunio. Nije gubila vreme.

— Čekaš me! — reče, i spretno izjaha. Oboje krenuše prema kapiji.

Sunce je već bilo na zalasku.

V

Profesionalni kockar je pio za šankom čašu vode.

— Danas pusti malo druge da pobede — šapnu mu Latimur da niko ne čuje. — Najbolje onog krojača. Tog lajavog. Sutra uveče će sto sigurno opet biti pun i moći ćemo da odigramo svoju rundu.

Tapšući kockara po ramenu, Latimur pogleda na vrata. U prednjem delu kockarnice, gde su okušavali gosti plićeg džepa, bila je velika galama.

Odjednom se otvoriše široka zastakljena vrata i Edvard uđe u salu. Delovao je veoma uzbuđeno. Tražio je pogledom Latimura i otkrio ga za šankom. Žurno mu je prišao.

Latimur mu je mirno natočio čašu viskija. — Šta se desilo, Edvarde? Nije nam valjda rudnik Vorland pao u ruke, a da nismo ni prstom mrdnuli?

Edvard prođe prstima kroz kuštravu kosu. — Mister Latimur! Pred vašom kućom, na ulici stoji jedan konj!

— Konjima se ponekad dešava da samo tako stoje! — Smeškajući se, Latimur otpi gutljaj viskija.

— Džeker leži na konju, mister! — zadihano reče Edvard. — Mrtav! Pogodak u glavu!

Latimuru usta ostaše otvorena. Viski mu zastade u grlu i počeo da žari kao vatra.

— To može samo jedno da znači. Šejn je u blizini, mister!

Latimur se zakašlja. Spud mu priđe i lupi ga malo po leđima.

— Džeker stoji napolju pred vratima! Mrtav! — ponovi Edvard.

— Kakva je to šala? — isceri se revolveraš. — Nisam nikad video mrtvacu da stoji.

— Mislim na konja! Mora da ga je Šejn doveo u grad.

Spud se skameni i pogleda prema vratima. Povukavši svoje pantalone nagore, mahnu svojim prijateljima koji na taj znak krenuše prema vratima.

— Stanite! — reče Latimur. — Vi ostajete sa mnom!

Spud se okrete, pogleda ga i vrati se. Prijatelji krenuše za njim. Sjatili su se oko Latimura sa rukama na revolverima, osvrćući se oko sebe.

— Idemo u prostoriju preko! — dobaci Latimur.

Spud krene napred, otvori vrata i uđe u sobu sa revolverom u ruci.

— Ovde nema nikoga! — reče i pridrža vrata. Prijatelji požuriše Latimura da uđe.

Latimur se polako pribra. Otišao je do fotelje i seo. Kolenima mu kleknuše. — Edvarde, uzmi sve ljude i vidite kakva je napolju situacija.

Edvard napusti sobu.

— Gde bi sad mogao da bude taj pasji sin? — upita se Spud. — Sigurno je samo doveo konja u grad. Zatim je najverovatnije odmaglio.

— Tom pasjem sinu ne može se verovati.

— Džeker je potpuno zakazao! — reče jedan od ljudi.

— A ni Bradi sigurno neće bolje proći. Pustite nas da stupimo u akciju.

— Rano ujutro ćemo krenuti na put da udesimo tog nitkova! — reče Spud odlučno.

Bela lakirana vrata se naglo otvoriše. Četiri revolveraša zgrabiše oružje. Bio je to Edvard. Zastao je iznenađeno na pragu i uplašeno podigao ruke uvis.

— To sam ja!

Spud spusti revolver. — Ne ulazi ovamo kao slepa kokoška! — reče pretećim glasom.

— Ni traga od Šejna! — objasni Edvard i spusti ruke, ulazeći u sobu. — Nema ga u čitavom gradu.

— Ne smemo dozvoliti da nam ovaj pasji sin utera strah u kosti — reče Spud vrativši „kolt” u futrolu. — Momak ima dugačak jezik i ništa više. A Džeker je bio slep.

— Je li to stvarno Džeker? — upita Latimur.

Edvard potvrdno klimnu glavom. — Malopre sam naredio ljudima da ga odnesu na groblje.

Latimur počeo da proklinje sve redom.

Ljudi su ga slušali bez reči.

Latimur ustade. U jednom momentu nastupi tajac tako da se ni muva nije čula. Polako je krenuo ka vratima koja su vodila u kockarnicu. — Potražite ga još jednom okolo! — naredio je kreštavim glasom. — Pogledajte i na ulicu! Iza kuće! Pretražite šupu i štalu. I ako nadete tog pasjeg sina, ubijte ga na mestu.

Ljudi žurno istrčase. Sačekaše da svi odu, Latimur zatvori vrata za njima i uđe u salu za poker.

Skamenio se. Sto obložen čojom, bio je prazan. Ni žive duše nije bilo u ovoj poslednjoj sali u kojoj se uvek kockalo na velike svote.

Čak ni profesionalni kockar nije bio u sali.

Latimuru zastade dah. Nije video nikoga, ali je ipak primetio nečiji pokret. Iza šanka izroni silueta i pođe ka stolu,

a zatim ka njemu. Senka se u difuznom svetlu približavala i postajala sve veća i veća.

Bio je to Šejn!

Latimuru kleknuše kolena kada je ugledao Šejna sa teškim „koltom“ u ruci. Brzo je digao ruke uvis.

— Nisam naoružan! — uzviknuo je.

Šejn stade pred njega. — Sad si moj, pasji sine — promrmlja on.

— Džeker je radio na svoju ruku! — pokuša da se izvuče Latimur. — Nije mogao da zaboravi onih dvadeset pet hiljada dolara koje ste mu na prevaru stavili u ruke.

Šejn je upravo to čekao. Taj nitkov je bio toliko ljigav, da a je bilo nemoguće uhvatiti. Trebalo bi odmah da ga ubije! Tada bi sve bilo svršeno. Međutim, dužnost mu je bila da ga uhvati, a ne da mu bude sudija ili dželat. Toga je, na žalost, bio svestan.

— Nemate ovlašćenje da me ubijete! — Latimur se prezojavao. Kapljice znoja su mu klizile niz obrijano lice.

— Šta vi znate o mom ovlašćenju? — reče hladno Šejn.

— Moji ljudi se nalaze svuda okolo — dobaci Latimur. — Upozoravam vas da ne činite nešto zbog čega biste se kasnije kajali.

— Vi meni pretite, a ja imam revolver u ruci! Slušajte pažljivo, Latimure! Dajem vam rok od dvadeset četiri časa da se izgubite odavde. Ako mislite da ste okruženi vašim revolverašima i da ste bezbedni, grdno se varate.

Latimur se pakosno nasmeja, osetivši nadmoć.

Šejn se predomišljao ne bi li ipak bilo najbolje tog nitkova ubiti na licu mesta. U izveštaju bi, u tom slučaju, morao da napomene da ga je Latimur napao. Ko bi se od onih momaka u Vašingtonu setio to da ispita? On je bio Šejn, uvaženi pripadnik Sedme brigade, a Latimur ništa drugo do obični beskrupulozni ubica i razbojnik.

Međutim, nije tako! Zakon je zakon. Nešto ga je sprečavalo da to učini. Takav nitkov, kao što je Latimur, mora da oseti da ga je zakon pobedio, a ne nečiji brzi revolverski hitac.

Šejn zamahnu levom rukom. Pogodio je pravo u čelo Latimura. Snažni udarac ga je odbacio pravo do vrata. Bandit se uz tresak sručio na pod.

Šejn ga pogleda još jednom. Zatim nestade u mraku, uveren da će Latimur u besu slepo praviti grešku za greškom i da će tako sam sebe dovesti na sud, a zatim na vešala.

VI

— Mister Latimur!

Latimur se sabra, udahnu duboko i otvori oči. Pogled mu pade na Edvardovu kovrdžavu kosu. Zašto mu se činilo da sve vidi kao kroz maglu?

— Konačno dolazite k sebi! — Mladićevo lice se iskrivi. Zatim ugleda Spudovo čoškasto lice.

— Šta se desilo mister Latimur? — hteo je revolveraš da zna.

Latimur ponovo sklopi oči. Nije mogao odmah da se seti svega.

— Dajte čašu vode za gazdu! — viknu neko.

Bradi! Nije li to bio glas Bradi Tiltona? Šta, do đavola; Bradi ovde traži! Njega je bio poslao, ali kuda? To je imalo veze s nekom ženom. Bradi je trebalo da se pobrine za mis Kempel, čim Džeker sredi Šejna.

— Šejn!

Odjednom se svega setio. Ponovo otvori oči. Sad je jasno video lica svojih ljudi.

— Šejn je bio ovde, udario me je taj pasji sin — rekao je ljutito.

— Ovde u kući? Edvardov izraz lica je delovao zbunjeno.

— Da, u sali za poker! — reče Latimur. — Zašto tamo nije bilo nikoga? Gde je bio profesionalac? Gde su ostali?

— Svi su izašli na ulicu da vide Džekera — reče Spud — Zatim su se vratili do šanka da nešto popiju. Sada već svi ponovo igraju.

— Ali kako je mogao ući u kuću i stati pred mene sa „koltom“ u ruci? To bih hteo da znam! — viknu Latimur odbijajući čašu vode koju mu je Edvard pružio.

Četiri revolveraša i Edvard se pogledaše, pogođeni ovim pitanjem. Latimur ih odmeri sve redom. Spud se vratio u salu za kockanje da motri na stražnja vrata.

— Taj nitkov mi je postavio ultimatum — reče Latimur svom sekretaru. — Zamisli, taj nitkov traži od mene da napustim grad. I to u roku od dvadeset četiri časa!

— Tog psa treba naučiti pameti! — reče jedan od revolveraša. — Još će se on pokajati zbog toga.

Spud se vrati nazad. Ušao je u sobu iz vešernice kroz prozor — objasni on. — Mada je razbio staklo, straža ga uopšte nije čula.

— Trebalo je da svi odjašemo do rudnika Kempel i da uhvatimo tog nitkova! — predloži jedan od revolveraša. Zvao se Jork i bio je kršan momak riđe kose.

Latimur ustade. Kolena su mu još klecala. Polako je otišao do stola, seo na stolicu i natočio sebi viski u čašu. — Da li je Bradi stigao?

Njegovi ljudi se zgledaše. Edvard odmahnu glavom. Uopšte ga nisam video. Gde se samo sakrio?

Latimur je zadovoljno pijuckao. Zatim ih sve redom odmeri: — Poslao sam ga za Džekerom, jer sam imao osećaj da će ga Šejn nanjušiti i uhvatiti. Međutim, nisam ni slutio da će Džeker odmah prvi dan krenuti u akciju. Nadam se da je Bradi iskoristio povoljan trenutak.

Ljudi razmeniše poglede.

— Znači, mislite da je rudnik Kempel najverovatnije već ostao bez vlasnice? — upita Edvard kreštavim glasom.

— Može biti! — Latimur se ledeno osmehnuo. — Pod izves-

nim okolnostima, to je veoma moguće! Naravno, pod uslovom da je Bradi iskoristio pravi momenat.

— Od rudnika Kempel do grada, ima najmanje dva sata jahanja — Spud se smeškajući se računao. — Dva sata su Bradiju verovatno bila dovoljna.

— Na to sam i mislio! — reče Latimur, sipajući sebi još viskija u čašu. — Sačekajte malo! On pogleda na sat, dohvati špil karata, i naglim pokretom ga otvori i počeo da meša.

Svi su seli za sto da igraju poker. To je bila Latimurova omiljena igra. Stalno je pobeđivao, dok mu u jednom trenutku Spud nije sve odjednom odneo.

Nisu igrali u veliku sumu, tako da gubitak od dvadeset dolara nije bio značajan. Međutim, činjenica da je izgubio, razbesnela ga je.

Odjednom, Bradi Tilton kroči u prostoriju.

Svi ga pogledaše kao da vide duha. Edvard pogleda Latimura sa smeškom na licu.

Latimur ustade od stola. — Odakle sad dolaziš? Jesi li...

— Gde je Džeker, do đavola! — reče Bradi Tilton ljutito i skide šešir.

— Ne mogu nigde da ga nađem. Jahao sam sve do rudnika Vorland. Trebalo bi bar da znam šta smeru.

Usledio je tajac. Latimur skoro ostade bez teksta.

— Znači, ipak je negde napolu! — konstatovao je Bradi Tilton na osnovu reakcije prisutnih.

Latimur lupi šakom o sto. — Gde si bio dosad?

— Tražio sam Džekera! — odvrati visoki, mršavi revolveraš, slegnuvši ramenima. — Sve sam pretražio.

— Džeker je mrtav! — promrmlja Latimur.

— Šta to govorite? Bradi Tilton ih pogleda sve redom. Nije mogao da veruje u to što su mu rekli.

Latimur opsova i ode do prozora.

— Dok si ga tražio. Šejn ga je ubio. Čak ga je doneo u grad, i usudio se da nam upadne u kuću — objasni Edvard.

Bradi ga začuđeno pogleda.

— Imao si više od tri sata na raspolaganju! — promrmlja Latimur, pogleda uprtog u zavesu. — Više od dva sata! Dok si ga ti tražio, on je već odavno bio mrtav.

Okrenuo se i pogledao Bradi Tiltona pravo u oči. — A ja čitavo vreme sedim ovde i zamišljam da Klara Kempel više nije među živima.

Mršav revolveraš zinu da nešto kaže, ali je ostao bez reči. — To je nemoguće! — reče posle izvesnog vremena.

— Moguće je! — viknu uzbuđeno Latimur. — Najveći revolveraš svih vremena nije više među živima. Ubijen Šejnovom rukom! — To ne možeš još uvek da shvatiš, zar ne! Ni ja to ne mogu da shvatim, a siguran sam da ni Džeker tako nešto ne bi poverovao da je živ.

— Nisam -mao pe-ma! — pravdao se Bradi Tilton. — Tražio sam ga da se dogovorim s njim. To ste mi vi sami savetovali, mister Latimur. Međutim, nisam ga našao.

— Shvatio sam! — nastavi Latimur ljutito. — Za danas

je dosta! Zlovoljno je pošao prema vratima i napustio prstoriju. Vrata se s treskom zatvoriše za njim.

Osećajući se krivima za nastalu situaciju, ljudi se zgledaše.

— Šta ćemo sad da radimo? — hteo je Bradi Tilton da zna.

— Latimur će već nešto smisliti — reče Edvard. — Medutim, posle takvog neuspeha mora da se smiri. Jesi li bio uopšte kod rudnika Klare Kempel?

— Kakvo to mišljenje imaš o meni? — reče Bradi Tilton uvređeno. — Ne samo što sam bio tamo već sam i njih dvoje imao na nišanu. Šejna i Klaru Kempel! Medutim, nisam hteo Džekeru da kvarim posao.

— Jesi li bar uspeo nešto? — upita Edvard znatiželjno.

— Sakrio sam se iza neke stene. Njih dvoje su prošli porred mene na dvadesetak koraka. Bar da sam znao...

Edvard duboko udahnu. — Pazi da to Latimur ne čuje! — dobaci on

Mršavi revolveraš ga besno pogleda. — Sada i ti preteruješ! — reče pretećim glasom. — Džekera nisam nikad smatrao nezamenljivim. To je Latimurova fiks-ideja. Nemoi da kri- viš mene za taj neuspeh. Da li je jasno!

Edvard odmahnu rukom. — U redu, o tome više nećemo ni reći progovoriti! A sada, razlaz. Gazda će sigurno rano ujutro hteti da nas vidi na okupu.

VII

— Ne bih mogla podneti da ti se nešto desi — reče crno- kosa lepotica dok je grlila i ljubila Šejna.

Šejn je nežno zagrljio. Tako su ušli u kuću. To je bila Klara Kempel.

U hodniku je gorela jedna svetiljka koju je Klara u pro- laz ugasila. Njena spavaća soba bila je potpuno mračna. Ski- nula je šešir i bacila ga na krevet.

— Volim te, hrabra muškarčino! — reče tiho i nežno. Šejn je uze u naručje i odnese do kreveta. Zadrhtala je od sreće i uzbuđenja. Te noći je Šejn više puta osetio koliko je bila srećna s njim.

Već se razdanilo, kada se Šejn probudio sa lepoticom u naručju. Osetivši njegove pokrete, ona se još više pribijala uz njegovo telo smešeci se, ali se nije budila.

Šejn se pažljivo izvukao iz njenog cvrstog zagrljaia. Oble- ćeći se, pogledao je kroz prozor. Nešto ga je probudilo! Ali, što bi to moglo biti?

Učinilo mu se da čuje zvuk lovačkog roga! Medutim, teš- ko je poverovati da bi Latimur tako rano ujutro krenuo u lov?

Izašao je tiho iz kuće noseći šešir u ruci. Setio se da je nedelja.

Jamski ulazi su pod jutarnjim suncem delovali napušte- no. Nedeljom tamo niko ne dolazi. Uputio se prema koratu i izveo svog ridana i još jednog konja za Klaru. Osedlao ih je ispred kuće.

— Hoćeš li da ideš?

Šejn okrete glavu. Klara Kempel je stajala na pragu kuće. Na sebi je imala predivnu zelenu haljinu ukrašenu šarenim mašnicama.

— Ideš sa mnom! — reče on pokazavši na oba konja. — Ali bi trebalo možda nešto drugo da obučeš.

— Kuda idemo? Ona mu se približi i zabrinuto ga pogleda. — Računaš li na to da će se Latimur ovde pojaviti?

— Najverovatnije! Međutim, sigurno neće doći sam.

Pokušala je da mu pročita misli sa čela. — Čini mi se da se bojim! — reče ona tiho.

— Smiri se prvo! Ako ne budemo tu, ne verujem da bi Latimur bilo šta preduzeo. A ja sam sa tobom! On se nasmeja, poljubi je i nastavi da sedla konja. — Sada idi i presvuci se!

— Kuda idemo?

— To ćemo još videti!

Bez reči se vratila u kuću. On pođe za njom.

Obukla je crne jahaće pantalone, svetlu kožnu jaknu i čizme, a na glavu je stavila mali crni šešir. Zatim se pogledala u ogledalo u spavaćoj sobi.

Izgledala je kao lutkica.

Osmehnula se videvši njegov pogled. Prišavši joj, Šejn je privuče k sebi i poljubi. Za trenutak je zaboravila na strah. Strasno je uzvratila poljubac ovom snažnom čoveku, obgrlivši ga čvrsto.

— Srećna sam što postoji neko kao ti i što si tu kod mene — uzdahnula je.

Šejn je izašao s njom iz kuće i pomogao joj da uzjaše konja. Ona se sagnula napred i obgrlivši ga oko vrata, strasno ga poljubi. Uzviknula je od sreće.

Jahali su jedno kraj drugog prema zapadu, uz nepreglednu valovitu uzvišicu. Posle sat vremena stigli su na visinu od hiljadu stopa. Videli su Latimura kako dolazi sa dvadesetoro ljudi!

Klara uplašeno pogleda Šejna.

Brzo su krenuli dalje, da stignu na još veću visinu. Drveće i grmlje ih je zaklanjalo. Zaustavili su se blizu borove šumice i sjahali s konja. Zatim su krenuli pešice prema steni odakle se pružio dobar pogled na rudnik. Latimurovi ljudi su opkolili farmu. Nekolicina ljudi je izašlo iz kuće, a zatim svi krenuše prema jami.

— Izgleda da misle da smo u rudniku! — reče ona uplašeno. — Šta će uraditi? Hoće li postaviti eksploziv u rudnik?

— Šta je Latimur imao od toga — odgovori na to Šejn. Kravu koju neko hoće da muze, sigurno neće zaklati. Kod rudnika Kokao došlo je samo do obrušavanja jame. Pri tome je vlasnik poginuo.

Klara Kempel duboko uzdahnu. — Zašto se niko ne potruđi da uhvati tog Latimura i preda ga sudu?

— Nije problem uhvatiti ga! — odgovori Šejn. — Međutim, na osnovu čega ćemo ga tužiti?

— Njegovi revolveraši su skoro ubili mog ujaka, a Džeker je hteo tebe da ubije! — reče mu ona.

— Taj nitkov bi se čak i pod zakletvom kleo da s tim nema nikakve veze. Našao bi bezbroj svedoka koji bi se pojavili na sudu i isto to tvrdili.

— To znači, dok je Latimur na slobodi, meni stalno prethodi opasnost!

— Pogodila si! — dobaci joj Šejn.

Ona ga pogleda sa preplašenim izrazom na licu. — Treba li možda negde da se sakrijem?

Šejn pogleda u dolinu. Ljudi su pretražili jamu i okupili se oko ulaza. Odjednom svi potrčaše u zaklon.

Klara uplašeno pogleda Šejna. Začula se tutnjava eksplozije. Oblak prašine i crnog dima obaviše rudnik. Izgledalo je kao da se čitavo brdo trese. Klara od straha grčevito uhvati snažnog Šejna za ruku.

— Digli su jamu u vazduh! — rekla je drhtavim glasom.

Šejn je video kako su ljudi kroz dim i prašinu otrčali do konja.

— Digli su rudnik u vazduh, da bi Latimur kasnije mogao da tvrdi da si tamo poginula. Imali su uspešan dan. Bez svedoka. Tvoj ujak i dvojica crnaca mogu samo da tvrde da su čuli eksploziju.

— Šta Latimur ima od toga?

— Krenuće u potragu za nama!

Na licu lepe žene, opet se pojavio strah.

Šejn je odveo do konja i pomogao joj da uzjaše.

— Kuda ćemo sada, Šejne? — htela je da zna. — Hoćeš li da se sakrijem ovde u planinama? Koliko bi dugo trebalo da ostanem u skrovištu?

— Imaš li negde rođake ili poverljive prijatelje?

— Nemam nikog od poverenja! — reče ona.

Šejn je takođe uzjahao konja i krenuo. — Najpametnije bi bilo da podigneš iz banke nešto novca i otputuješ u Salidu ili Denver.

Ona ga pogleda zaprepašćeno. — Tako daleko!

— Što dalje to je bolje!

— Hoću li ići sama ili ćeš me ti pratiti? Smeškala se, puna nade. — Ideš li sa mnom?

Šejn se glasno nasmeja. — A ko će Latimura uhvatiti i privesti?

Izraz lica joj se odjednom promenio. — Zar se moramo rastati? Šejne, tamo u Salidi ili Denveru ću umreti od straha; jer neću znati šta se ovde dešava.

— Radi kako hoćeš. Ja ti samo dajem savet šta bi bilo najbolje da uradiš — reče on.

— Kada si došao na tu ideju? — upita ga ona ozbiljnim glasom.

— Odsкора! — tvrdio je on. — Od trenutka otkad nam je Latimur za petama. Sada idu našim tragom.

Ona uplašeno zastade i okrete se. Iznad grmlja se još mo-

gao videti rudnik. Videli su poslednje jahače koji su nestajali ka zapadu. Preplašeno pogleda Šejna.

— Ne brini! — reče Šejn. — Kad stignu do stenovitog dela izgubiće nam trag. Osim toga, sigurno ne računaju da ćemo ići ka Riliju.

— Hoćeš da ideš u grad? — upita ona iznenađeno.

— Zar bi se ti vratila kući?

— Niko ne zna šta je sa mnom! — uzdahnula je ona.

— Tvog ujaka i predradnika ćemo već nekako obavestiti. Čak je i bolje da ne znaju kuda si otišla. Ko ništa ne zna, ne može ništa ni da kaže. Uzmi dovoljno novca i nestani za iveresno vreme iz ovog kraja. Napustićemo grad na konjima, a ti ćeš tek deset milja od grada sesti u poštanska kola za Salidu.

To joj se nije baš svidelo, ali je shvatila da nema izbora. Šejn nije u mogućnosti da je danonoćno štiti ili da se s njom negde sakrije i brine da im se ništa ne desi, a istovremeno i da nadmudri Latimura.

Napustili su planinski predeo. izgubivši Latimura i njegove ljude iz vida. Već se smrklo kad su stigli u gradić Rilij. Klara Kempel je ušla u banku, podigla dve hiljade dolara i odjahala sa Šejnom iz grada.

Jahali su na istok. Malo pre ponoći, Šejn je potražio mesto gde bi mogli prenoćiti.

— Nikad nisan znala da u vreći za spavanje ima toliko mesta. najdraži! — šaputala je Klara Kempel iznenađeno i nežno, kada su zagrljeni i pripijeni jedno uz drugo ležali u vreći.

Telo joj je bilo toplo, a poljupci sve strasniji.

Šejnu je bilo žao što će morati da se rastane od ove žene. Međutim, osetivši toplinu Klarinog tela, prestade da misli o tome. Potpuno se predao njenom strasnom zagrljaju.

VIII

Latimur je čitavo vreme bio loše volje. Edvard je jahao za njim. Svi su bili oznojeni, a prašina se prosto lepila na njih.

— Nema ih nigde! — reče Edvard besno. — Djavo bi znao gde se taj pasji sin krije sa tom ženskom.

Latimur opsova i promrmlja sebi nešto u bradu, jer više nisu znali gde da traže Šejna.

Spud je jahao sa petoro ljudi iz kanjona prema njima. Bio je ljut i lošeg raspoloženja. Polako su se približavali Latimuru i njegovoj grupi.

— Ni ovi nisu naišli na trag! — dobaci Edvard.

Latimur ga odmeri razdraženim pogledom. — Sačekajmo prvo da dođu do nas! Negde mora da se krije taj pasji sin.

Našavši se uvređenim, Edvard je začutao. Uskoro zatim su im se i ostali približili. Spud je skinuo šešir. Videlo se po njemu da je potraga bila bezuspešna.

— Ništa! Ni oni nisu naišli na bilo kakav trag — reče Latimur dok je rukavom brisao znoj sa čela.

— Kao što vidim, ni vi niste bolje prošli! — reče razočarano Latimur.

— Ništa! — ponovi Spud bezvoljno i iscrpljeno.

— Možda se Šejn sakrio kod Vorlandovih! — reče Edvard. — To bi bilo moguće.

Spud odmahnu glavom. — Odjahali smo blizu Vorlandovih i videli Fetsa i Brunera. Videli su oni i nas. Već bi nam dali neki znak da su nešto primetili.

Latimur ponovo opsova.

Malo kasnije, stigla je poslednja grupa ljudi. Ta grupa je pretražila planinski masiv prema istoku. Međutim, ni oni nisu imali veće sreće od ostalih. Tako je Latimur nakon bezuspešnog traganja krenuo sa svojim ljudima nazad u Rilij. Dva dana su putovali, dok nisu stigli u grad. Svi su bili mrtvi umorni, gladni i žedni. Dok su Latimurovi ljudi otišli u Rutovu gostionu, on je sa svojim sekretarom krenuo u hotel da se tamo najede.

Taman su počeli da jedu, kada je ušao šerif Džo Hil.

Izraz lica mu je bio ozbiljan i tajanstven.

— Šta si tako nakrivio lice? — upita Latimur, cereći se.

Edvard se nasmeja i nastavi da jede.

Šerif podiže šešir u znak pozdrava. — U teškoj sam neodumici, mister Latimur! Ne znam šta da radim! — reče šerif. — Poznato vam je da o zakonu i pravnim propisima nemam pojma.

Latimur je halapljivo jeo. — Pređi već jednom na stvar! — reče žvačući zalogaj.

— To mi baš teško pada! — odgovori šerif. — Šejn je bio kod mene.

Latimuru zastade zalogaj u grlu. Edvard je ispustio viljušku i nož tako glasno, da su se svi gosti okrenuli prema njima.

— Podneo je tužbu protiv vas da ste minirali rudnik Klare Kempel i da ste je pri tom ubili! — reče šerif.

Latimur glasno štucnu.

— Kada je to uradio? — upita Edvard.

— Tužbu je podneo još juče, a jutros je ponovo bio kod mene da bi doznao šta sam u vezi s tim proizveo. Rekao sam mu da još ništa nisam uradio. Nisam znao šta da radim pošto niste bili tu.

Edvard saže glavu. — A sad hoćeš možda gazdu da uhapsiš? — upita on ljutito.

— Ali, Edvarde! — branio se šerif. — Samo hoću da se raspitam, može li Šejn tek tako da podnese tužbu protiv našeg gazde i šta da radim s tim što mi je izdiktirao da napišem.

Latimur je skoro hteo da pukne od besa, ali se ipak suzdržao, pošto je bilo besmisleno ljutiti se zbog gluposti ovog čoveka.

Pažljivo je položio viljušku i nož na tanjir i ustao od stola. — Gde se krije taj nitkov? — upita pretećim glasom

— Mislite sada, trenutno? — zbunjeno upita šerif.

— Pa naravno, do đavola! — dreknu Latimur tako da su se gosti po drugi put okrenuli, prekinuvši svaki razgovor.

Šerif sleže ramenima. — Nemam pojma! Ali to ću brzo saznati. On stajuje ovde u hotelu.

Latimur se skamenio.

— Javiću našim ljudima — dobaci Edvard i ustade, pošavši prema vratima.

— Glupane jedan! — reče Latimur šerifu u lice. — Zašto tog nitkova nisi ucmekao ili stavio iza rešetaka?

— Ali, on traži da ja vas pritvorim!

Latimur je bio sav crven od besa u licu. Skinu šerifsku zvezdu i idi u rudnik Kokao. Nirlend će ti ponuditi posao, a ako ga nećeš, onda mi se gubi s očiju!

— Odmah sam vam rekao da nemam pojma o zakonskim propisima? — reče šerif potišteno.

— Ne razumeš šta ja hoću? — reče Latimur ljutito i sede ponovo, da ne bi ponovo privukao pažnju gostiju. — Moja volja u ovom gradu je zakon, nesposobnjakoviću jedan! Jasno i glasno smo ti to već sto puta rekli. Beži mi s očiju, da te više ne gledam.

— Hoćete li da potražim Šejna? — upita Džo Hil zbunjeno.

— Sklanjaj mi se s očiju dok ti to još lepo govorim.

Šerif se uvredeno okrete i izađe iz sale. U tom trenutku je ušla plavuša Megi, hotelska zabavljačica. Ponosno je prolazila kraj stola njišući kukovima i otpozdravljajući na poglede muškaraca osmehom punog divljenja i ženskog prezira. Ne prezajući ni od čega, sela je na Edvardovu stolicu pogleda uprtog u divno jelo koje je bilo servirano na stolu.

— Ko je slistio ovo preskupo jelo? — upitala je.

Bila je slatka, dražesna osoba. Svima je bilo dobro poznato, ali se to po njoj nije videlo. U sebi je nosila dašak elegancije. Čovek bi morao da joj se zagleda u oči da bi primetio kakva je ona senzualna drolja bila. Znala je tako da se unese u svoj posao, da joj je novac postajao potpuno nevažan. Bila je izuzetno srećna kada bi došla do muškarca koji joj se sviđao. Nju nije svako mogao da dobije. Nije se mogla porediti sa nekom jeftinom ženom za dva dolara.

Njene veštine su bile na ceni. Svaki drugi momak je bio voljan da se oženi njome i da ona napusti taj zanat. Međutim, da bude udata i voljena samo od jednog muškarca — to nije mogla ni da zamisli.

Čak je i Latimur hteo da se oženi s njom. Međutim, vremenom je shvatio kakva je ona žena i takvu je prihvatio.

Nasmešio joj se, mada je to činio pomalo protiv svoje volje. — Šta želiš, draga? — upitao je uzevši viljušku i nož ponovo u ruke.

Ona ga začuđeno pogleda. — Čuj, znaš da je taj Šejn sladak tip! Ništa se ne ljuti što sam ga onda uvukla u zamku. Već je dva dana u gradu i, mogu ti reći, prati me u stopu. Izgleda da sam u potpunosti njegov tip. Šta se tu može. Pravi

muškarci me ionako smatraju nepodnošljivom. A, ni ja nisam od kamena. Ti me bar poznaješ! Ako mi se neko sviđa...

Latimur uplašeno pogleda ka vratima. Međutim, to je bio Edvard koji je upravo ulazio u trpezariju. U sali je pronašao svoje revolveraše koji su, čekajući, gledali u trpezariju.

— Šejn je pravi muškarac — šaputala je Megi. — Poslednje dve noći će mi biti dovoljne. Ali, ako bih ponovo mogla nešto da učinim za tebe, rado bih se žrtvovala. Ustala je i pogledala Edvarda smeškajući se. — Mora da si ti ovde sedeo! U međuvremenu se sve ohladilo.

— Svi su spremni, ali od Šejna ni traga ni glasa! — reče Edvard i ostade da stoji.

— Šta kažeš? — Začudi se Megi. — Ne možete da nađete Šejna?

Edvard je iznenađeno pogleda. — Da li ti možda znaš gde se nalazi?

Megi brzim pokretom ruke popravi frizuru i zadovoljno se osmehnu. — Naravno! — Zatim pogleda Latimura. — Poznaješ me valjda! Šejn spava u svojoj sobi — kao zaklan.

Latimur ustade sa stolice.

— Krećemo! — dobacio je Edvardu u lice i odlučno pošao. Edvard je išao za njim. Krenuli su prema sali, a zatim uz stepenište.

Pridružili su im se i revolveraši. Kao pratnja.

— No, šta je sad? — mrmljala je Megi, masirajući svoja ramena koja su je bolela. — Da li da ponovo uđem kod Šejna ili ne?

Niko nije obraćao pažnju na nju. Latimur je već bio na spratu sa svojim ljudima.

Krenula je prema vratima, nameštajući uz put haljinu, koja je bila protkana biserima.

Kad je ušla u salu, videla je kako ljudi silaze niz stepenice. Portir je stajao na recepciji. Revolveraši su navalili da im odgovori gde je Šejn.

Latimur joj je prišao. Iskre besa sevale su mu iz očiju. Nisi ga dovoljno izmorila da bi toliko dugo spavao — reče ljutito. — Njegova soba je prazna. Imaš li možda pojma gde bi mogao biti?

Razmišljala je. — Kod berberina! Hteo je da se dotera za večeras.

Latimur se okrenuo i zazviždao. — Idemo kod berberina! — viknuo je. Htede da otrči do vrata.

Megi ga uhvati pod ruku. — Hoćeš li da se ponovo nadem sa Šejnom ili ne?

— Hoću! Samo mi javi kad će biti kod tebe! — viknu Latimur, oslobodivši se njene ruke i pođe ka vratima. Njegovi ljudi podoše za njim.

— Dobro! Ako tako mora da bude... — smeškala se. — Taj tip zna tačno šta jedna žena voli. A takvih nema mnogo. Ona ću se žrtvovati. Posebno ako se to traži od mene!

Odšetala je do recepcije.

— I tebe zanima gde je Šejn? — upita portir. — Stvarno ne znam.

Ona ga pomilova po licu. — Ti to i ne moraš da znaš. Doći će ovamo da se raspita za mene. Kaži tom nitkovu da me može naći u sobi. Kaži to samo njemu, razumeš!

— Naravno, madam! — mrmljao je portir.

Megi se zahvalila i krenula stepenicama gore. Pošla je prema sobi i otključala vrata. S osmehom na licu, zastala je na pragu.

Šejn je ležao u njenom krevetu. Spustio je noge i seo.

Ona je ušla, zatvorila vrata i zaključala ih. On kleče pred nju i podiže joj haljinu.

Nije mogla da mu se odupre. Zatvorila je oči i ispustila ključ iz ruke i rukama ga uhvatila za kosu.

Latimur mu je bio za petama sa dvadesetoro svojih ljudi.

— Baš si lud tip! — šapnula mu je. Htela je još nešto da kaže, međutim, bila je previše uzbuđena. Iz usta su joj se otimali samo strasni uzvici. Obgrlivši čvrsto Šejna, pristonila je glavu na njegovo telo. Taj krupni čovek je toliko uzbuđivao! Latimura je odmah zaboravila. Zaboravila je i to da je obično za jednu noć tražila dvesta dolara. Bilo je tek podne. Kolena su joj klecala. Naslonila mu se na desno rame drhteći od strasti.

Nije bila svesna da li je trajalo minut, sat ili čitavu večnost, kada se našla gola na krevetu i kad joj je ponovo prišao. Bila je van sebe dok su joj njegove snažne krupne šake tako beskrajno nežno milovale bujne grudi, koje su pod njegovim dodirrom postajale još čvršće. Drhteći je čvrsto obgrlila tog krupnog čoveka.

IX

Latimur je ljutito hodao od jednog do drugog kraja svoje sobe i zastao kod stola da ispravi svetiljku. — Onaj kućkin sin pravi budalu od mene.

— Pustite ga: nek se smeje, mister Latimur! — reče Edvard. — Uvek treba imati na umu onu izreku: Ko se poslednji smeje, naizlud se smeje.

— Lako je tebi! Meni sve vreme gori pod nogama. On samo odugovlači.

— To je njegova taktika. Zašto, Edvarde? Šta dobija time? To je đavolski sumnjivo, zar ne? I zbog čega, do đavola, sada tvrdi da smo ubili Klaru Kemnel?

— Nije siguran u ono što radi. Hoće da nam zamaže oči. Mogu da zamislim tog hvalisavca pred Klarom Kempel — reče Edvard smeškajući se. Sigurno joj se hvalio kako će vas voditi jednom rukom.

— Možda je ubio da bi to ubistvo vama pripisao! — Latimur je niko u svetiljku.

— Od njega vam ne može pretiti opasnost! Ne verujem da je to učinio. Sigurno je drži negde sakrivenu. Međutim,

moglo bi biti kritično ako bi je sredili, a glasine o ubistvu već kruže. Na to je sigurno mislio.

Latimur je nervozno lupkao prstima po stolu. — Moramo da nađemo tog nitkova!

— Naši ljudi stražare na sve strane — reče Edvard. — Ako se pojavi, prvi ćemo saznati.

— To nije dovoljno, a i ne sviđa mi se, Edvarde! — reče Latimur. — Sedimo ovde i čekamo, dok se on nesmetano šepka po okolini. Tog nitkova treba goniti do poslednjeg daha. Stalno nešto preduzima, a mi na to ne reagujemo. Osećam se kao div koji u nesavladivom besu hvata u prazno, pokušavajući da ulovi patuljka.

— Uhvatićemo ga mi već — reče Edvard smirujućim tonom. — Ipak smo u većini, to ne smemo zaboraviti.

Spud je ušao u sobu. Oboje se znatiželjno okrenuše ka visokom revolverašu, puni iščekivanja.

Spud zastade kod vrata i sleže ramenima. — Nema od Šejna ni traga. Pogledao je na sat na zidu. Skoro je ponoć!

— Gde je Megi? — upita Latimur kreštavim glasom. — Da li se pojavljivala od onda?

Visoki revolveraš odrično zavrte glavom. — Gospođicu nismo videli još od ručka.

— Zar nije u hotelu? Mora biti u hotelu; Obično se mota ovuda u ovo doba i traži mušterije! — reče Latimur smeškajući se.

— Mislim na njene bogate obožavaoce.

— Nisam je video, ponovi Spud. — Dolazim direktno iz hotela.

— Da li je neko pogledao u njenu sobu? — upita Latimur.

Spud opet odmahnu glavom. — Bili smo samo u Šejnovoju sobi i držimo je stalno na oku. — Pogled mu se odjednom smrknuo.

— Hej! Ta mi ideja nije pala na pamet. On se odmače, lupivši se rukom po čelu. Odmah ću...

Htede da uhvati za kvaku, kad se vrata naglo otvoriše.

Bila je to Megi!

Ušla je u sobu, prošavši pored Spuda, sa osmehom na licu.

Latimur se podbočio — Nemoj samo reći da je Šejn kod tebe — reče joj kreštavim glasom.

— Bio je kod mene! — odgovori ona. — Danas popodne! Zašto neko od tvojih ljudi nije navratio?

— Da mi možda ne čitaš lekciju? — reče ljutito Latimur.

— Šta ti pada na pamet! Kod mene muškarci ne dolaze da bi se odmorili. Nijedan me ne bi pustio iz kreveta, a kamoli iz sobe. To bi odmah bilo sumnjivo.

— Gde je sad?

— Odjahao je, sleže svojim lepim zaobljenim ramenima. — Nije mi ni reč rekao kuda ide. Ali, sigurno će se vratiti. Možemo ga očekivati pre zore.

Latimur samo što nije eksplodirao od besa. Pogledao je Edvarda, a zatim Spuda sevajući očima. — Radi čega vas uopšte držim — počeo je da viče.

— Plaćam dvadesetoricu ljudi, i to dobro plaćam, da čuvaju ulice i da jave kada Šejn dođe u grad. Ali, taj prokleti nitkov se i nadalje slobodno šeta, ulazi i izlazi iz grada kako mu drago. Uvek sebi nađe put. Jednom na nekakvu podlu prevaru, drugi put na neki finiji način. Ne, izgleda da tog psa niko ne vidi. Zar vas je sve zahvatilo slepilo. — Spud je čutao, pogođen ovom uvredom. Ni Edvard ništa nije rekao.

Latimur se besno šetao po sobi i na kraju zastao ispred kuštravka. — Šta sam ti rekao? Osećam se kao div koji mlata rukama u prazno i uz to troši svu svoju snagu. Kakve sam to samo ljude angažovao? Svima dajem otkaz!

— Smiri se — reče mu Megi puna razumevanja. — Sakrijte se u hotelu, i ako se pojavi, sreditte ga.

— To ti samo misliš! — Latimur je bio besan kao ris. — Nikada Šejn neće doći tako rano ujutro kod tebe. Nitkov zna da bi mi odmah javili to. To bi bilo čisto gubljenje vremena! Pravo gubljenje vremena. A, ja ne gubim vreme, već i novac. I to zbog vas, Spude.

— Da li nedostaje neko od vaših ljudi? — upita Megi.

Ljudi su je začuđeno pogledali.

— Ko bi nedostajao? — upita Edvard.

— Neko od nas! — reče Latimur iznenađeno. Odmahnulo je glavom. — Odakle dolaziš samo na takvu ideju.

— Samo tako! — nastavi ona. — Šejn mi je rekao da je sa nekim razgovarao ko je bio u rudniku Kokao. Izgleda da se radi o novcu i toga hoće da se domogne.

Latimur odjednom preblede kao krpa. — Tebe sam hteo da koristim kao mamac, da bi mi dopao šaka. Zahvaljujući tebi, taj nitkov je prvi put naseo. Međutim, sada ti maže oči pričama koje hoće da mi preneseš.

— Samo ti kažem, šta sam čula od njega, ponovi lepa plavuša i sleže uvređeno ramenima.

— Naravno! Međutim, tu igru mačke i miša ću dokrajčiti. Pokazaću tom nitkovu svog boga. Da li je možda rekao gde je Klara Kempel?

— Megi je ozbiljno pogleda. — Klaru Kempel ste vi ubili? Šejn je to video.

— Taj pasji sin! — vikao je van sebe Latimur.

— Zar je to laž? — upita Megi zbunjeno.

— To je laž! — reče Latimur, a njegovi ljudi potvrdno klimnuše glavom.

Megi začuđeno pogleda sve redom.

— Kako mi je to ispričao, mogla bih se zakleti da je govorio istinu.

— Hvala ti, Megi! — nastavi Latimur hladno. — Možeš ići. Povremeno ću ti se javiti.

Megi je kročila do vrata. — A sutra ujutro? Stvarno misliš da ne treba više da računam na Šejnovu posetu?

— Sutra ujutro sigurno ne! — odgovori Latimur.

Megi je brzo izašla.

— Pozovi svoje ljude ovamo, Spude! — naredio je ljutito Latimur. — Besmisleno je da čitavu noć stražare napolju. Sut-

ra ujutro čim svane krećemo. Međutim: ovaj put nećemo odu-
stati dok ga ne uhvatimo. U to mogu da ti se zakunem!

Spud je izašao napolje. Edvard i Latimur su seli za sto.
Edvard je pio viski. Latimur odmahnu glavom kad Edvard
htede da mu doliže čašu.

Odjednom se Spud vrati nazad. Obojica ga pogledaše, a
Latimur namršti čelo, videvši zapanjeno lice revolveraša.

— Ne možemo nigde da nademo Bradi Tiltona — reče
Spud kreštavim glasom. — Nestao je, bez traga i glasa!

Latimur se diže sa stolice. Opet je prebledeo.

— Šta to treba da znači! — reče Edvard. — Nemojte od-
buve praviti slona! Otkud već sada znate da je Bradi Tilton
nestao? Možda je samo negde otišao.

— Nema ga već nekoliko časova.

— Bradi će se već pojaviti! — nastavi Edvard, trudeći se
da deluje opušteno.

Međutim, Bradi Tilton se nije pojavio. Nije ga bilo ni sut-
radan ujutro dok su ljudi sedlali konje iza kuće.

Prvo pitanje, Latimur je uputio mršavom revolverašu.

Kao odgovor dobio je samo ćutanje. Latimur ih je odme-
ravao sve redom. Kada je stigao do Spuda, odmahnuo je gla-
vom.

— Bili smo u njegovoj sobi — reče Spud. — Krevet je ne-
taknut. Od juče popodne niko ga više nije video.

— Šta je sa njegovim konjem? — upita Latimur pro-
muklim glasom.

— Tu stoji! — odgovori jedan od ljudi.

Latimur opsova. Taman je hteo da naredi da uzjašu ka-
da se topot konjskih kopita približi sa ulice. Nekoliko trenutaka
zatim, kroz kapiju uzjaha u dvorište jedan jahač.

Bio je to Fets, jedan od ljudi koji je uspeo da se zaposli
u Vorlandovom rudniku zlata, da bi odatle stalno obaveštavao
Latimura o zbivanjima.

Spud ga znatiželjno pogleda. Latimurovo lice se smrklo.
— Misliš li da je pametno od tebe što si došao ovamo? Ako te
neko vidi, javiće odmah Vorlandovima, a time će i ostali naši
ljudi doći u opasnost. Vorlandovi tačno znaju koga su u posled-
nje vreme zaposlili.

— Vorlandovi su uhvatili Bradi Tiltona — uzbuđeno ih je
izveštavao Fets, držeći ruke na sedlu.

— Vorlandovi? — upita Latimur ne verujući svojim uši-
ma. — Šta treba da znači što su ga uhvatili!

Fets sleže ramenima. Stari i njegova tri sina su sinoć stigli
za njim. Dovedi su Bradija vezanih ruku. Priča se da je Vor-
landovima uspelo da uhvate Bradija, dok ste vi bili zauzeti tra-
žeći Sejna.

Latimur se okrete i pogleda Spuda.

— Mogao sam da pretpostavim da je taj nitkov tu ume-
šao svoje prste — reče Spud besno.

— Jesi li video Šejna? — upita Latimur Fetsa,

Fets odmahnu glavom.

— Svi na konje! — naredi Latimur, kročivši do svog konja:

Stari Vorland se rukova sa Šejnom. Vorland je bio visok, krupan čovek sedamdesetih godina.

— Jeste li imali sreće? — upita Šejn.

— Jesam! — dobaci stari namrgođeno. — Međutim, do sada tip nije progovorio ni reč.

Vorland i njegovi sinovi odvedoše Šejna do šupe. Jedan od njih otvori vrata. Bio je to Bradi Tilton koji je tu ležao vezanih ruku.

Videvši zarobljenika, Šejn se okrete i izađe.

— Baš ste morali da uhvatite Bradj Tiltona! — reče Šejn.

Mladi Vorland zaključa ponovo šupu. Vorlandovi su upitnim pogledom gledali Šejna.

— Šta vam je? — hteo je da zna stari. — Rekao nam je samo kako se zove. Ništa drugo.

— To nije samo Latimurov najverniji kompanjon, već mu je to najbolji čovek — objasni Šejn ljudima — Neće taj tako lako progovoriti. Takve tipove je teško smekšati.

— Ali, od njega smo saznali da je bio prisutan prilikom eksplozije kod rudnika Kokao — reče Džef Vorland, najmlađi sin.

Šejn je posetio Vorlandove da bi se dogovorio s njima. Znali su da i njima preti opasnost kao Klari Kempel. Bilo im je jasno da će Latimur jednog dana hteti da domogne i njihovog rudnika.

Zbog toga, Šejn nije morao dugo da ih nagovara. Plan mu je bio da prepadnu Latimurove ljude, a njega primoraju da prizna svoja nedela. Međutim, sad je shvatio da to ipak nije najbolje rešenje.

Šejn opsova. Više nije znao na koji način bi se mogao domoći Latimura.

— Imamo četiri Indijanca zaposlena u rudniku — reče Koroner Vorland.

Bio je to najstariji sin. Imao je oko četrdeset godina. Reklo bi se težak tip, razbacanih ramena.

— Već sam porazgovarao s njima — gromko se nasmeje Koroner. — Mogu da se kladim da bi pod tim Indijancima i konj progovorio.

— Ne dolazi u obzir! — progundā stari. — O tome neću da čujem ni reči.

— Latimur pri tom, ne bi popustio! — dobaci najmlađi sin.

— Mi smo pošten svet, Džefe — reče odlučno stari. — Ne služimo se metodama neprijatelja. Pogledao je Šejna.

— Vi pokušajte još jednom! Možda ćete vi moći da ga ubedite da njemu ide u prilog ako pregovara s nama — reče stari.

Šejn otvori vrata šupe i prekorači prag. Bradi Tilton se ljutito i podrugljivo osmehnu.

— Vorlandovi mogu da svedoče pred sudom da si bio prisutan kada se desila nesreća u rudniku Kokao! — reče mu

Šejn. — A Latimuru gori pod petama. Brod mu tone. Tu samo najbrži pacov ima šansu da pobjegne.

— Nisam nikad čuo za Latimura, a ni za rudnik Kokao! — odgovori odlučno Bradi Tilton.

— Latimur još nema pojma gde se nalaziš, reče Šejn. — Možemo ga obavestiti da smo dosta toga saznali od tebe.

— Zabadava se trudiš, Šejne! — reče podrugljivo Bradi Tilton. — Ko mene poznaje, zna da sam tvrd orah. Takve podle trikove brzo prozrem.

— Ako ti nećeš, progovoriće već neko rugi. Ne zaboravi, Tiltone: ubistvo! Mnogo ljudi ste poubijali prilikom te eksplozije. Tu se sudija neće zadovoljiti da samo Latimura vidi na vešalima.

— Ne razumem ni reč o čemu govorite! — nastavi uporno mršavi revolveraš. — Znam samo, da ću da tužim ovu bandu, koja me je kidnapovala.

Šejn napusti šupu i zaključa vrata. Četvorica Vorlandovih ga znatiželjno pogledaše.

— Ovde se ništa ne može! Progovoriće već on, ali treba prvo da shvati u kakvom je paklenom vrtlogu i da su Latimurovi dani odbrojani.

— Rekao sam vam! — nastavi odmerenim glasom stari. Progovoriće on čim vidi da se radi o njegovoj glavi.

— Ali, u međuvremenu nećemo ništa postići! — dobaci Koroner.

— Dovelj smo ga ovamo da bi progovorio i da bi Šejn, na osnovu toga, imao konkretne činjenice kojima bi mogao da raspolaze.

— Treba da uhvatimo jednog pacova! — reče svojim sinovima stari. — Jednog pravog pacova.

— Ođiašimo još jednom u grad! — predloži Džef.

Tog trenutka, iza kuće se začu pucanj. Bio je to znak za uzbunu.

Vorlandovi se zgledaše.

— To znači da je Latimur primetio nestanak svog čoveka i da dolazi ovamo! — povika Džef. — Svako na svoje mesto, brzo!

Sinovi krenuše brzim korakom.

Pucanj je privukao ljude iz rudnika i iz baraka. Koroner je komadom drveta udarao u limenu kantu koja je visila pored vrata barake.

— Ostanite tu, Šejne! — reče stari. — Raspoložemo sa dovoljnim brojem ljudi koji mogu da se nose sa tim banditima. Uđite u kuću! Mora da ste ogladneli. Potrajaće dok ti nitkovi stignu ovamo.

Šejn pođe za starcem. Naoružani ljudi su potrčali pored njih. Malo zatim Šejn ih ugleda uzaklonu između stena u blizini dvorišta i kuće. Džef je stao ispred ulaza u kuću.

— Da li je to Latimur? — upita stari svog najmlađeg sina.

— Još ih ne možemo prepoznati! — odgovori žustro mla-

dić — Iz daljine se vide dvadesetorica jahača, ko bi drugi mogao biti osim Latimura.

Šejn i starac uđu u veliku kuću. — Sedite mladiću! — reče stari. — Žene i decu smo poslali u Salidu, da bi nam bilo lakše. Tamo su vam hleb i šunka. Na stolu ćete naći kafu u jednom loncu. Poslužite se.

Pošto je bio veoma gladan, Šejn se rado poslužio.

Bili smo spremni na ovo i očekivali smo ovakav dan — reče stari. — Znam šta ću reći Latimuru, ali podrazumeva se da ćemo ih pustiti da prvi napadnu. Sa dvadesetoro ljudi neće imati šanse. Samo podignite ruku, i moji ljudi će odjednom zapucati. Mi smo poštteni ljudi, Šejne. Trudimo se da nikog ne povredimo. Međutim, ako nas neko napadne, tada je naš stav da se moramo braniti. I to svim snagama kojima mi Vorlandovi raspolazemo. A to nisu baš male snage. Banditi će se iznenaditi.

Šejn je spokojno jeo s užitkom.

Starac je gledao kroz prozor. Posle izvesnog vremena uđe Koroner.

— To je Latimur! — rekao je. — Stići će ovamo za tri minuta. Ta hulja Fets je među njima. Posle ovoga moramo svim ljudima, koje smo zaposlili u poslednjih nekoliko nedelja, dati otkaz.

Starac uze oružje u ruke. — Samo ćemo Fetsa otpustiti. Neću da zbog njega svi ljudi koji su tek nekoliko nedelja kod nas ispadnu crni. Svako je ovde jednom počeo. To nije opravdanje.

— Hoćete li vi da razgovarate sa Latimurom ili to prepuštate mom ocu? — obrati se Koroner Šejnu.

— Ako je to moguće, ne bih hteo uopšte da se pojavim. Ali ću biti tu. Vi ste uhvatili Bradi Tiltona i držeći ga kao taoca, možete ucenjivati Latimura. Odgovara li vam to?

Vorlandovi se pogledaše, klimnuše glavom i Koroner zatim izađe napolje. Starac je došao do vrata. Šejn je stao kraj otvorenog prozora. Čuo se bučan topot konja.

Posle nekoliko trenutaka pojaviše se jahači. Jahali su zbijeni jedan do drugog sa oružjem u ruci. Jahali su kasom kroz stenoviti deo predela prema Vorlandovoj kući.

— Neka nam je sa srećom! — promrmlja stari i otvorivši teška drvena vrata, izađe napolje.

Jahači su se zaustavili. U dvorištu se digla prašina. Latimur pođe napred, uperivši oružje na starca.

— Vorlande, vi držite Bradi Tiltona zatvorenog — reče Latimur ostrim glasom. — Pustite ga na slobodu!

— Tako je, taj revolveraš je u našim rukama! — ponovi smireno starac. — I ostaće tu, da bih imao nešto u rukama u slučaju da hoćete da se domognete mog rudnika.

— Znači tako! Hoćete da imate nešto u rukama čime biste me mogli ucenjivati? — upita Latimur iskrivivši lice.

— Dobro ste me shvatili! — odgovori stari bez straha. — Bradi Tilton uvide da nema šanse. Čitavu noć smo ga saslušavali. Napisao sam poduži zapisnik i kunem vam se, mister

Latimur, da ću sve ostaviti i odjahati sa Bradi Tiltonom i tim zapisnikom u Denver, ako samo pokušate da se domognete mog rudnika.

— Dajem vam dve minute vremena, starče! — dobaci Latimur. — Ako mi za to vreme ne dovedete ovamo Bradi Tiltona, biću prisiljen da napravim red kod vas.

— Za tako nešto ne raspolazete dovoljnim brojem ljudi! — reče starac.

— Imate samo nepune dve minute! — reče Latimur.

Stari pođe napred.

— Pokažite se ljudi! — viknu gromkim glasom stari Vorland.

Nekoliko trenutaka zatim, dvorište pred kućom se ispraznilo!

Ljudi su opkolivši dvorište izašli iz zaklona sa oružjem uperenim prema pridošlicama. Bez obzira koliko su Latimurovi ljudi bili hrabri, morali su uvideti da nemaju nikakve šanse.

Rudnik Kokao, Latimur je već bio osvojio. Na rudnik Kempel je već bacio oko. Ali, rudnik Vorlandovih, ipak je bio preveliki zalogaj za njega. Latimur je to sada uvideo. Potcenio je te ljude i sebi je previše dozvolio.

Latimur je pogledavši naokolo, shvatio da ovde može izvući deblji kraj.

Šejn se smeškao u pozadini.

Nisu više ni reč progovorili. Latimur je podvio rep, i uzjahavši konja, odjahao sa svojim ljudima.

Za njima se, iznad dvorišta, podigao oblak prašine, kada je stari ušao u kuću.

Starac je bio zadovoljan. Ali ne i Šejn, čija je namera bila da Latimura privede na sud.

— Taj nitkov i nije tako opasan! — reče stari. — Tom treba samo pokazati zube. Tada će ostaviti i svoje kompanjone na cedilu.

Šejn je uzdahnuo. Tako neće uspeti ni korak da mrdne.

Koroner Vorland je ušao u kuću. Bradi Tilton mora da je čuo svaku reč.

— Hoćete možda još jednom da porazgovarate s njim, Šejne? — upita Koroner.

Šejn je kratko razmislio i potvrdno klimnuo glavom.

Napustili su kuću.

Ljudi su još bili na svojim mestima.

Koroner Vorland otvori vrata šupe. Šejn je ušao, sagnuvši se.

Latimur je bio pokvaren i ljigav. Da čovek ne poveruje.

— Hoćeš da kažeš da je pobegao kao zec — reče ovaj cereči se.

Šejn klimnu glavom. — Nije baš pružio neki odvažan prizor.

— Neka te đavo nosi!

— Jednog pacova već znamo — odgovorio je Šejn. — Fetsal

— Taj ne zna ništa! — smejao se Bradi Tilton. — Ama baš ništa.

— Ako je tako odustajem! — reče Šejn i izađe.

Koroner Vornand zatvori šupu za njim. I ja sam pomislio na Fetsa. Ako taj nitkov progovori i Bradi Tilton će se smeškati.

Šejn klimnu glavom i ljutito stade na sunce.

Latimur je bio pokvaren i ljigav. Da čovek ne poveruje.

Starac ga potapša po ramenu. — Nalazite se na pravom putu, mladiću. Samo se borite protiv te bande. Dovodite nam te nitkove jednog po jednog i više se neće usuditi da dođu. Videli ste i sami.

XI

Šejn je privezao svog riđana kod zvonika i oprezno krenuo kroz mračnu ulicu. Vorlandovi sinovi su išli drugom stranom ulice i ušli u neku zgradu koja je bila u potpunom mraku.

Šejn je došao do hotela i ušao u predvorje, pošto se uverio da ga niko ne prati. Recepcionar je stajao iza pulta odmevajući gosta.

Šejn se osmehnu i u znak pozdrava, dotače sa dva prsta rub šešira. — Tražim Megi!

— Eno je u kockarnici.

Šejn mu tužnu jednu zelenu novčanicu i recepcionar odmah otrča da dovede plavušu.

Izgleda da joj nije rekao ko je čeka u predvorju. Kao skamenjena, zastala je kad ga je prepoznala. Međutim, brzo se snašla.

— Zdravo, Šejne! — viknu ona, nameštajući lokne brzim pokretom ruke.

Prišla mu je polako na visokim potpeticama. Uхватила ga je pod ruku, pripivši se uz njega.

— Verni slobodnjaci su mi izuzetno dragi. Ali, ti ne pripadaš onoj darežljivoj vrsti. — rekla je smeškajući se zaljubljeno. — Jedina mana ti je što si težak tip, inače je sve u redu! — šapnula mu je ona.

Šejn joj stavi dve novčanice u dekolte. Ona je malo oklevala. — Znaš li koliko je sati?

— Šta mogu kad sam lud za tobom! — pravdao se.

— Samo mi kvariš posao! — rekla je.

— Šta da radim s onim drugim koji me je čitavo veče u kockarnici finansirao?

Šejn je privuče. — Neka dođe sutra ujutro.

— Al ti je ideja! — rekla je. — Sačekaj! Bar ću recepcionara poslati do njega.

Istrgla se iz njegovog zagrljaja i otišla do recepcije. Kratko je govorila sa recepcionarom, a zatim krenula uz stepenište sa širokim osmehom na licu. Pri tom je zanosno njihalala kukovima.

— Dolazi, šta čekaš?

Šejn krenu za njom. Ova ženska je bila prava vatra!

Zanosno je išla uz stepenice, uzbuđljivo mešajući zadnjicom levo-desno, uz put pogledajući Šejna da vidi kako on reaguje. Svidalo joj se kad neki tip poput Šejna luduje za njom, i to je činila srećnom.

Šejn se smeškao. Zanimala ga je predstava koja mu se pružala. Ni on nije bio od kamena, a zaželeo se da tu slatku lutkicu drži u naručju. Međutim, to nije bio razlog njegovog dolaska u grad. To jest, nije bio jedini razlog.

Jednim okom je pogledao recepcionara, a zatim se potpuno posvetio svojoj ženskoj, jer je video da ovaj nije ušao u kockarnicu da prenese poruku njenom obožavaocu, već je istrčao na ulicu da obavesti Latimura. Koga bi drugog?

Nije to uzeo za zlo Megi. Naprotiv! Znao je da je ona Latimurov mamac i zbog toga mu se dopalo da je na isti način iskoristi.

Ušli su u sobu i zastali na pragu u mraku. Ponašali su se kao da ne mogu jedno bez drugog. Htela je da ga svuče. Međutim, on je zgrabi i položi na krevet. Pri tom je uspeo da pogleda kroz prozor. Držao je u rukama i svlačio haljinu sa nje. Cipele sa visokim potpeticama su pale na pod, a zatim i haljina.

— Šta to smeráš, divljaku jedan! — mazila se i ljubila ga istovremeno.

— Kako se nisam ranije setio, moj konj! — reče Šejn i položivši je na krevet, krenuo je prema vratima tako da je svetlost ušla u sobu.

Ona je ležala gola na čaršavu. — Šta se sad desilo? — upitala je više začuđeno nego ljutito.

— Moj konj! Privezao sam mog konja! — mrmljao je i zaključao vrata.

Latimurovi ljudi su već bili u hotelu i trčali stepenicama gore. Šejn je pojurio hodnikom.

Odjeknuše pucnjevi. Mecí su mu fijukali pored ušiju.

Požarno stepenište se nalazilo na kraju hodnika.

Šejn se spustio niz njih. U toj brzini, Šejn se dočekao na sve četiri. U čitavoj kući se čula galama.

Latimurovi ljudi su već silazili niz stepenice. Šejn je trčao što je brže mogao da stigne pre njih do stražnjih vrata.

Nogom je otvorio uska drvena vrata i uzeo „kolt” u ruke. Šestoro ljudi je istrčalo iz predvorja, uz uzvike i pucnjavu. Šejn se sagnu, opalivši hitac. Oružje je u njegovim rukama postalo ubojito.

Ispalio je sve metke iz „kolta” i prisilio napadače da se vrate u predvorje.

Kročio je u noć.

Sve je bilo obasjano mesečinom. Pretrčao je preko dvorišta do štale, našavši tamo zaklon.

Koliko li je to Latimur imao ljudi na raspolaganju? Odjednom ih je bilo posvuda. Učinilo mu se da ga svi gledaju.

Divljački krici i paljba, čuli su se na sve strane.

Pored štale je stajala konjska zaprega. Zaklonivši se iza

nje, protrčao je pored napadača. Trčao je što su ga god brže noge nosile, a deseterica su jurila za njim. Megi su fijuknuli za njim.

Put do zvonika bio je blokiran. Četvorica revolveraša su mu preprečila put.

Krenuo je u drugom pravcu. Pretrčao je pored šupe, pokušavajući da stigne do glavne ulice. Međutim, ni tu nije mogao proći. Svetla su mu se približavala. Dok je po mesečini trčao pokušavajući da nađe neki zaklon, banditi su bili skriveni u tami. Primetio ih je tek kad su osuli paljbu na njega.

Zadihan i oznojen, stigao je do neke kovačnice i sakrio se iza gomile uglja. Dahtao je i stenjao od napora. Brzi pokretom ruke otkopčavao je jaknu i košulju ne bi li došao do vazduha. Znoj mu je curio niz lice.

Čuo je viku, pucnjavu i trku ljudi. Činilo mu se da ih ima svuda. Ali, on je ipak uspeo da im umakne.

Izgledalo je kao da se čitav grad probudio. Svetla su se upalila po kućama i Šejn je čuo kako ljudi izlaze na ulicu i razgovaraju.

Frstepeno se sve utišalo. Noćni mir, ponovo je zavladao gradom i Šejn je obazrivo napustio zaklon, krenuvši ka glavnoj ulici.

U daljini su se videli ljudi kako stoje ispred hotela. Izgubili su mu trag.

Otkrio je neke siluete ispred Latimurove kockarnice.

Pažljivo je išao glavnom ulicom, šunjajući se uz kuće. Izbegavao je mesečinu.

Prošavši pored hotela, ugledao je kako se neke siluete motaju pored zvonika. Nekoliko trenutaka zatim, ustanovio je da su otkrili njegovog konja. Ridan nije bio više tamo.

Šejn se sagnuo sa „koltom“ u ruci. Hteo je da se vrati. Odjednom se od zvonika začu škripa kolske zaprege. Dve siluete su se nazirale na kolima. Kad su kola prolazila kraj njega ječma silueta je bljesnula na mesečini.

Šejn nije mogao da veruje očima. Latimur je sedeo na mestu kočijaša sa uzdom u ruci, i oružjem uprtog na siluete pored njega. Bila je to Megi. Potpuno naga, sedela je pored njega, sakrivajući telo čaršavima.

— Šejne, pasji sine, pokaži se! — viknu Latimur. — Izadi, ili ću te ubiti.

Šejn se skamenio. Da li ga je Latimur video? Nije mogao. Kočije napraviše zaokret i krenuše ka glavnoj ulici.

Latimur je uz put zvao Šejna da se preda.

Da li je ovo opet neka predstava? Šejn nije hteo da veruje. Megi je nekoliko puta bila spremna da bude mamac. Međutim, nije mu išlo u glavu da bi dobrovoljno pristala da je голу golcatu sa uprtim revolverom u čelo vozikaju po gradu.

Šestorica su pratila kočiju na određenom odstojanju.

Jašući u sagnutom položaju, pazili su da ih ne obasja mesečina.

Šejn opsova. Megi je bila droca. A on je platio da bi je koristio kao mamac.

Zahvaljujući njoj Latimur je nekoliko puta reagovao onako kako je Šejn želeo.

Nije znao da li da je prepusti sudbini ili ne.

Dosta je čuo o Latimuru „Teksasašninu“. Znao je da bi ta hulja bila u stanju da ubije ženu zbog njega, pa čak i zbog toga da smiri bes i razočaranje.

Šejnu je bio dovoljan i sam strah koji je ta žena već pretrpela.

Kola su nestala niz glavnu ulicu. Škripa kolskih točkova se još čula.

Šejn je malo sačekao, dok se nije uverio da je sam na trgu. Zatim je krenuo po mesečini do zvonika i prošavši pored zaprege, popeo se merdevinama, sve do samog zvona.

Kroz prozor zvonika imao je pogled na čitav grad. Zaprežna kola su u međuvremenu stigla do hotela i tamo zaokrenula. Šejn je video kako je Megi skočila sa kola i otrčala prema hotelu. Međutim, Latimurovi ljudi joj sa svih strana preprečiše put. Uхватili su je i odveli nazad do kola, koja su stajala na mesečini.

Šejn je jasno video kako je Latimur, ošamario ženu nekoliko puta. Morala je ponovo da sedne pored njega. Zatim su došli kolskom zapregom do zvonika.

Šejn je sišao niz stepenice, odlučivši da tu igru odigra do kraja.

Provirio je kroz vrata sa one strane koju mesečina nije obasjala.

Revolveraši su jahali ispred zaprežnih kola, a ostali su ih pratili.

Šejn se hladno smeškao.

Nikom nije palo na pamet da uđe u zvonik. Četvoro ljudi se šunjalo jedan za drugim pored vrata koja su bila samo prislonjena.

Zaprežna kola su stigla.

— Šejne, pokaži se! — viknu suzdržano Latimur. — Pokaži se ili će Megi nastradati zbog tebe.

Kola su se približila na dva koraka od zvonika. Šejn je podigao kamen. Pustivši Latimura i Megi da prođu, on šmugnu napolje. Povijenih leđa krenuo je za kolima i munjevito zamahnu rukom.

Začuo je najpre krik, a zatim je odjeknuo pucanj. Izgleda da ga je jedan od njih opazio.

Za Latimura je upozorenje bilo prekasno. Kamen ga pogodilo pravo u glavu. Ošamućen, pao je sa kola.

Megi se uplašeno okrete. Međutim, Latimura više nije bilo.

Šejn se skokom nađe na kočijaškom mestu. Konji su još išli kasom kada je uzeo bič u ruke.

— Sklanjaj glavu, Megi! — reče Šejn i glasno fijuknu bičem. Konji su išli ka zvoniku. Šejn okrete zaprežna kola i krenu ka glavnoj ulici. Životinje su krenule galopom, a kola su sve odskakala.

Za njima su se čule psovke i vika. Odjeknuše pucnjevi. Šejn vide revolveraše, koji su bili iza zvonika, kako trče ka

glavnoj ulici. Neki su pojurili za zaprežnim kolima, a neki stajali nišaneći pištoljima sa te udaljenosti. Ostali su jurili ulicom po svoje konje.

Za njima su sevale varnice i paljba se čula. Megi se šćućurila na podu, pridržavajući se za sedište. Njeno nago telo je na mesečini imalo odsjaj svile.

Šejn cimnu uzde, puče glasno bičem i potera konje. Terao ih je levom stranom ulice u senci kuća, ka izlazu iz grada.

Rudnik Vorlandovih je bio na severu, ali je Šejn terao konje ka jugu, jer je pretpostavljao da će ga Latimurovi ljudi tražiti, a na konjima bi mogli preći zaprežna kola do rudnika Vorlandovih.

Nešto kasnije, zaustavio se ispod borova da ih škripa kola i topot konja ne bi izdali. Nije mogao da vidi, ali je čuo jahače. Galopirali su u dve grupe krenuvši severozapadno, kako je pretpostavljao.

Megi je oblačila crvenu haljinu. — Taj nitkov je poludeo!

— Ko sa davalom tikve sadi treba istu supu s njima da kuša.

— Uvek nađeš neku izreku! Da li ti živiš u ovom gradu?

— Ništa ti ne prebacujem!

— Meni se tako učinilo! — promrmljala je. — Kad je Latimur došao u Rili, ni ja ga nisam gledala sa simpatijama. Takve tipove ne podnosim. Međutim, ubrzo sam shvatila da mu se moram pridružiti, jer želim spokojno da živim. Uradila sam isto što i drugi, ipak sam samo žena. I to još kakva!

Šejn je zagrlj. — Ne moraš se pravdati! Niko te ne optužuje.

— Važno je da me ti shvataš.

— Shvatio sam te ja još pre, ali sam se ponašao prema tebi nerazumno, kao osvetoljubivi nitkov.

— Nije tačno! Nisi — smeškala se ona.

Poljubio je.

— Da li to znači mir i prijateljstvo, draga? — upita je Šejn.

Ona ga samo gurnu.

Šejn načuli uši.

Jahači se više nisu čuli. Uzeo je uzde i bič u ruke i poterao konje.

Megi se oslonila na njega i uhvatila ga pod ruku. Samo me nemoj odvesti nazad u Rili, Latimur me neće pustiti živu. Čak ni cipele nemam na nogama.

— Idemo do Vorlandovih, tamo si na sigurnom. Žene trenutno nisu tamo, ali pretpostavljam da će ti stari Vorland dati cipele i druge potrebne stvari.

— Da li je i Koroner tamo?

Šejn je pogleda. — Naravno!

Bila je zadovoljna.

— Poznaješ ga?

— Poznajem mnoge ljude. Baš me zanima hoće li mi ponuditi haljinu njegove žene. — Cerekala se.

— Pravi si đavo! — reče smeškajući se Šejn.

— Šta pričaš! Zar tipovi kao što si ti ne dolaze meni u hotel ili vas ja posećujem kod kuće?

Prešla je rukom kroz kovrdžavu plavu kosu.

— Posebna je to logika biti razoružan kao ti, draga! — reče Sejn.

— Zar nisam u pravu?

— To sam i rekao.

Ona ga zagrlila i poljubi.

XII

Latimur je duboko uzdahnuo. Međutim, doktor se na to nije obazirao. Njegovi ljudi su ćutke stajali oko kreveta.

Ništa nije slomljeno! — reče malo kasnije doktor. — Osećaj ukočenosti imate zbog udaraca koje ste zadobili pri padu. Sigurno nije bio jedan konj, već barem dva. Mora da ste pali sa visine!

Latimur je stenjao.

— Ispričaj mu, Edvarde — reče izmučenim glasom Latimur.

— Neki čovek ga je kamenom oborio sa kola.

Doktor se ispravio,

— Mogli ste i gore proći. Okrenite ga ponovo na leđa. Ne bojte se, ništa niste slomili.

Povukao se razad, sklonivši svoje instrumente sa stola.

Već se razdaniio.

— Prepisaću vam neke lekove, mister Latimur. Za dva do tri dana staćete ponovo na noge.

— Hvala vam, doktore.

Doktor je izašao u pratnji Latimurovih ljudi, dok su se ostali trudili da ga smeste udobno u krevet.

— Taj pasji sin! — reče Latimur naprezajući se. — To mu neću zaboraviti. Nitkova nećemo ubiti pištoljem, već ćemo ga prebiti. Ko je krenuo u poturu za njim?

Edvard odmahnu glavom.

— Desetak ljudi je krenulo za njim — reče Edvard. — Pratili su ga sve do blizine Vorlandovog rudnika. Nisu mogli da ga sustignu.

Latimur opsova.

— Ljudi su odustali od potere i krenuli su nazad, tek kada su čuli pucanj za uzbunu čuvara Vorlandovog rudnika — reče Edvard. — Taj nitkov je morao đavoiski da goni ko je. Drugačije se to ne može objasniti.

— A Megi? Da li je i nju poveo?

— Najverovatnije! — odgovori Edvard. — Poslao sam Jorka u hotel da pita za nju. Još uvek se nije pojavila.

Latimur ponovo opsova, iskrivi lice u ljutnju i zatvori oči.

— Fets je isto nestao! — reče Edvard.

Latimur razrogači oči i iznenađeno ga pogleda.

— Fets i Jeriko! — doda Edvard.

— Sve ih je poveo? — upita Latimur, ne verujući svojim ušima.

Edvard sleže ramenima.

— Odakle se taj nitkov samo pojavio? — htede Latimur da zna. — Nisam ga video. U to sam siguran. Da li je to stvarno bio on?

— Sakrio se u zvonik — reče Spud. — Video sam kako izlazi i odmah sam pucao u njega.

— Ali ga nisi pogodio! — promrmlja Latimur.

— Sa drugim hicem bih ga sigurno pogodio. Međutim, sve se tako brzo dešavalo. Nisam više mogao da vidim da li ste na kolima vi ili on. Bilo je već prekasno. Skočio je na kola i ubrzo nestao. Potrčalj smo odmah za kolima. Ali... Spud sleže ramenima.

Latimur zatvori oči.

— Prvo Bradi, sada Fets, Jeriko i ta ženska — reče Latimur.

Otvorivši oči, pogleda ponovo Edvarda.

— Znaš da sad može da postane opasno za mene! — A ne mogu ni da se mrdnem, prokletstvo!

— Tu smo mi! — reče Spud, isprisivši se odvažno.

— Moram svoje ljude osloboditi! — dobaci Latimur. — Možeš li mi reći kako?

— U pravu si! To je skoro neizvodljivo — odgovori Spud. — Moramo računati s tim da naši ljudi neće progovoriti.

Latimur se namršti.

— Znaš li ti koliko dugo već radim sa Bradijem? — reče Latimur.

Spud ga pogleda bezizražajnim izrazom lica.

— Ako ti nitkovi drže Fetsa, saznaće za sve ostale naše ljude koji rade u rudniku — viknu besno Latimur. — I sve to samo zbog toga što nismo sposobni da Šejnu saspemo metak u glavu.

Hteo je još nešto da kaže, ali je zaćutao, ogorčen.

— Kako zamišljaš da ih uništiš, Spude? — upita ga posle izvesnog vremena.

— Od gore se lepo vidi čitav teren — odgovori Spud. — Ako bacimo dole kamen, možemo izračunati dužinu fitilja koji nam treba.

— Misliš na barut?

— Bacili bismo bombu na šupu u kojoj se nalaze!

Latimur ga pogleda.

— Zašto na naše ljude? Bacite istovremeno tri-četiri bombe na Vorlandove. Na sve!

XIII

Stari Vorland stavi na sto pred Šejna, čitavu hrpu ispisanih papira.

— Zaustaviću radove u rudniku i krenuću sa svim svojim ljudima u grad da uhvatim Latimura — reče ljutito stari. — Latimur nije razbojnik, već čudovište, zlo čovečanstva. Na osnovu onoga što su njegovi ljudi i plavuša ispričali, dovoljno je da ga, kako sam proračunao, obese oko tridesetak puta. A uveren sam da to još uvek nisu svi zločini koje je učinio.

— Tu se u potpunosti slažem sa vama. To je i moje viđenje stvari — odgovori Šejn.

— Onda ću pozvati sada svoje ljude!

— To vam ne savetujem! — reče Šejn.

Starac ga začuđeno pogleda.

— Latimur raspolaže jakom ekipom prekaljenih ljudi — objasni Šejn starom vlasniku rudnika.

— Bojite se borbe?

— Bojim se mogućih mrtvih!

Šejn ustade.

— Vaši su ljudi hrabri, ali su to i Latimurovi ljudi. Došlo bi do krvavog razračunavanja, i to usred grada. Tu bi mogli da nastradaju ljudi koji sa svim tim nemaju nikakve veze. Ne dolazi u obzir! Posturićemo drugačije. Privedite Bradija Tiltona, Fetsa i ostale lude šerifu i sudiji u Salidi, a zatim podnesite tužbu protiv njih. Uveren sam da će i Megi poći sa vama i tamo ponoviti optužbu protiv Latimura.

— A Latimur? Mislite li da će šerif iz Salide odjahati u Rili i tamo uhapsiti Latimura? Čak i kad bi to uradio, Latimur ga sigurno ne bi dočekao, već bi umakao.

— Otpremiću Latimura u Salidu!

Starac je pogledao Šejna.

— Da li vam je potrebna pomoć? — upita ga.

— Nije!

Vorland klimnu glavom i uputi se prema vratima.

— Porazgovaraću sa svojim sinovima. Mislim za sat vremena da krenemo.

Izašao je iz kuće, krenuvši u pravcu rudnika.

Šejn napusti kuću za njim, pošavši da upregne dva konja u kola.

Kada je obavio taj posao, Megi je izašla iz kuće.

Spazivši ga, ona mu priđe.

— Iza kuće sedljaju konje. Mora da je neka velika akcija posredi — reče Megi.

Šejn joj ispriča nameru starog Vorlanda da krene u Salidu. Pogledala ga je u čči.

— A ti sam polaziš u Rili da se suprotstaviš tamo bandi da bi se Vorlandovi bez teškoće probili do Salide — reče ozbiljnim glasom.

— Zar ne pomišljaš da bi Latimur mogao biti na putu ovamo. Sigurno hoće da poubija sve nas, koji smo progovorili. Latimur nije tip čoveka, koji mirno gleda kako mu voda stiže do grla.

— Zbog toga je bolje zbrisati odavde!

— Treba li i ja da pođem u Salidu? — upita Megi.

— Ako hoćeš da pođeš sa mnom u Rili, onda možeš komotno ostati tu i čekati Latimura.

Duboko je uzdahnula, obgrlivši ga desnom rukom oko vrata.

— Kada ću te ponovo videti? Možda nikad više? Zar Vorlandovi nemaju dovoljno čvrste dokaze? Bolje prepusti sve za-

konu. Za obračun sa Latimurom je odgovorniji šerif iz Salide nego ti!

Šejn se smeškao.

— Lepa ti je haljina! — reče joj.

Na sebi je imala tamnoplavu haljinu sa belom čipkastom kragnom i belim dugmadima. Sa osmehom na licu, pogledala je najpre haljinu, a zatim Šejna.

— Je li to od gospođe Koroner?

— Ne znam! — odgovori ona kroz smeh. — Dobri Koroner je pocrveneo kada ga je otac zamolio da mi da odgovarajuću garderobu. Najverovatnije sam zgodnija od nje, ali ne vidim druge razlike. Kao da je za mene krojena — zadovoljno reče Megi i prošetala pred njim da ga uveri u to.

Takvu plavu haljinu sam uvek želela da imam. Naravno novu, a ne već nošenu, pogotovu ne od strane žene moje mušterije.

— Iskopala bi ti čči, kada bi saznala za to.

Megi ga besno pogleda.

— Zar ne bi bio red da baš vama, muškarcima, iskopaju oči.

Šejn podiže ruku u znak odbrane.

— Ja nisam oženjen.

Ona se ponovo osmehnu.

— Povedi me u Rilij.

Šejn odmahnu glavom.

— To bi bilo suviše opasno za tebe.

— Latimur nema pojma da dosta znam o njegovim nedelima. Tako mu neće pasti na pamet da sam mogla nešto da izbrbljam — reče Megi promenivši izraz lica.

Videlo se da ga je iz dna duše mrzela.

— Htela bih da priupitam nitkova šta je sebi zamišljao kada me je golu golcatu vozikao gradom — reče plačnim glasom Megi.

Šejn je shvaćao njeno ogorčenje.

— Možeš ga to pitati u Salidi! — reče joj.

Megi ga uplašeno pogleda.

— Hoćeš da ga odvedeš u Salidu? — reče Megi. — Šejne, njegovi će te ljudi ubiti.

— Naravno ako me uhvate.

Stavivši ruku na njeno rame. Šejn pođe sa njom prema Vorlandovima koji su stajali na ulazu u kuću.

— Idi sa Vorlandovima! Oni odlaze sa svim osobljem. Sa njima ćeš biti sigurna.

Ona ga tužno pogleda.

— U Riliju ću imati pune ruke posla, i neću imati vremena da i na tebe pazim. Ne bih želeo da ti se bilo šta desi — reče Šejn zabrinutim glasom.

Šejn je ubedio.

Zatim, oprostivši se od nje, kao i od Vorlandovih, on na zapreznim kolima krenu dalje.

Nije se vozio putem, jer nije hteo da se sretne sa Latimurovim ljudima.

Terao je polako konje kroz čitav lavirint stena ka zapadu, a zatim okrenuo kola u luku prema jugu.

Već se smrkavalo kada je sa južne strane ušao u grad. Ulice su bile puste.

Prišao je hotelu sa zadnje strane i zaustavio kola pored štale. Sišavši sa kola, ušao je u hotel na sporedni ulaz. Nikog nije bilo u dvorištu.

Kada je recepcionar ugledao ovog krupnog čoveka, skoro se oduzeo od straha, jer je lično pozvao Latimurove ljude koji su Šejna jurili po čitavom gradu.

Stari recepcionar nije znao šta je Šejn hteo.

Počeo je da se brani.

— Prisilili su me na to, mister! — rekao je drhtavim glasom. — Latimur i njegovi ljudi su me ucenjivali!

Šejn ga ozbiljno pogleda.

— Danas ne smete nikom reći da sam tu, inače ću vas stegnuti za gušu! — promrmrljao je Šejn preteći. — Vidite i sami da se uvek vraćam.

Starac se krstio.

— Kako bi i mogao tako nešto da učinim, mister Šejne! — rekao je drhtavim glasom.

Šejn se kratko osvrnuo oko sebe i brzim korakom se popeo uz stepenice, uputivši se prema Meginoj sobi iz koje je imao dobar pogled na ulicu.

Otključao je vrata i ušao u sobu.

Preko puta se nalazila Latimurova kockarnica. Promatrao je izvesno vreme kretanje na ulici da bi se informisao.

XIV

Latimur pruži Edvardu ruku.

— Uhvati je čvrsto! — zatražio je od Edvarda.

Edvard ga uhvati za ruku i povuče gore.

— Prokletstvo — zadihano se znojio Latimur. — Ne treba da me vučeš gore, hoću sam da pokušam.

Uzalud se naprezao.

Nije uspeo sam da to uradi. Bio je crven u licu i drhtao je od naprezanja.

Konačno je klonuo i predao se spustivši ruke.

— Da li imate vesti od Spuda? — upita Latimur promuklim glasom.

— Još nemamo! — reče Edvard.

— Kako to da ne osećam noge?

Edvard ga zapanjeno pogleda.

— Jeste li razgovarali sa doktorom o tome?

— Doktor je matora nezalica! — viknu Latimur besno.

— Taj tip samo priča i priča. Zar je nešto učinio? Još uvek ležim ovde nepokretan.

Latimur je bio nervozan.

— Gde samo ostade taj Spud? — upita ponovo.

— Osmatra rudnik Vorlandovih zajedno sa svim našim ljudima. — odgovori Edvard. — Čim izvidi situaciju, pripremiće

Bombe! najverovatnije će ih baciti. Međutim, da bi ih bacio, moraće da sačeka da se razdani. To ipak treba precizno da se namesti.

— Niko od protivnika ne sme ostati živ! — reče zadihano Latimur.

Neko pokuca na vrata.

— To je sigurno Spud! — viknu Latimur odmah. — Uđi unutra, Spude!

Svetlost lampe je davala odsjaj kada se vrata naglo otvoriše i zalupiše.

Edvard se skamenio, a Latimurov pogled se ukoči kada je video da to nije Spud, već Šejn sa „koltom“ u ruci.

Latimur je skoro eksplodirao od mržnje i besa. Jedva je uspeo da se uzdržava.

Šejn kroči prema njima.

— Pomozite Latimuru da se obuče! — zahtevao je Šejn.

— Šta smerate s njim? — upita Edvard koji je imao revolver kod sebe, ali je zaboravio na njega čim je ugledao Šejna.

— Vodim ga u Salidu! — reče Šejn. — Stoga, ne gubite vreme!

— Mister Latimur je bolestan! Nepokretan je.

— Nosićemo ga! — odgovori Šejn. — Pripremio sam kola ispred zgrade.

Latimur ih je ćutke slušao, a zatim se i on oglasi.

— O čemu to govorite, Šejne? — promrmlja Latimur. — Zbog čega hoćete da me optužite? I zašto nas vodite baš u Salidu? Zar se to ne može ovde rešiti?

— Vorlandovi su sa Bradi Tiltonom, Fetsom, Jerikom, Brunerom i još dvojicom vaših ljudi na putu za Salidu. Vaši ljudi su nam opširno ispričali događaje u rudniku Kokao. Izneli su sve detalje. Pričali su nam i o drugim stvarima. Na primer, na koji ste način došli do kockarnice. Uveren sam da će šerif u Salidi podići optužbu protiv vas.

Latimur se besno smejao.

— Edvarde! — viknu Latimur. — Sada znamo zašto naši ljudi još nisu tu. Spud je krenuo za tim nitkovima.

Zatim Latimur pogleda Šejna u oči.

— Sigurno su ih već sredili — dobaci Šejnu.

Šejn odmahnu glavom.

— Vaši su ljudi tek oko podne napustili gradić. Tada su Vorlandovi već bili na putu.

— To je prokleta laž! — viknu Latimur.

— Obucite se! — zahtevao je Šejn gledajući Edvarda.

— Mister Latimur je bolestan čovek! — reče Edvard zadahanim glasom.

— Vidim! — nastavi Šejn.

— Teško je bolestan.

Po Latimurovom ponašanju Šejn nije mogao zaključiti da je teško bolestan.

— Dodaj mi tvoj revolver, Edvarde, da bijem tog nitkova! — rekao je Latimur teško dišući.

Šejn priđe krevetu.

— Oduzete su mu noge, Šejne! — reče Edvard ozbiljnim glasom. — Pri padu sa kola, teško se povredio. Nije sposoban za putovanje. Razgovarajte sa doktorom. On će to potvrditi!

Šejn smače pokrivač.

Latimur je ležao u pidžami.

Šejn ga zgrabi za levu butinu i zari mu svoje nokte čvrsto pod kožu.

Latimur nije ni trepnuo.

Šejn ga zatim ponovo pokri. Zatim vrati „kolt“ u futrolu.

— Nemojte samo pakušati da ga iznesete iz grada! — dobaci Edvardu.

Šejn je došao do vrata i brzim korakom napustio sobu.

— Edvarde! — stenjao je Latimur. — Zašto nisi pucao kada ti je okrenuo leđa?

— Taj pasji sin će već dobiti svoje!

— Taj nitkov bi me stvarno odneo! Dobro si mu priču prodao. Gde je samo otišao? Po kola? Trči za njim! Sigurno hoće da doveze do vrata zaprežna kola.

Edvard otrča iz sobe, ali ubrzo zastade u hodniku.

Sa ulice se čuo topot konja. Došao je do dvorišnih vrata. Jahači su prolazili kroz kapiju.

Bio je to Spud sa svojim ljudima?

Edvard je stao ispod svetiljke koja je bila upaljena iznad sporednog ulaza.

Spud je sjahao sa konja, privezao ga i krenuo prema dvorištu.

— Šejn mora da je u gradu! — reče Spud. — Naišli smo na trag zaprežnih kola.

— Šejn je malopre bio ovde! — reče Edvard.

Visoki revolveraš zastade.

— Spude, Edvarde! — čuli su Latimura kako viče iz kuće.

Edvard se okreće i pođe ka kući, a Spud za njim.

— Vorlandovi su digli sidro i napustili rudnik — reče Spud. — Nismo videli čak ni besnog psa! Kladim se da su se sakrili negde u planine. Tražili smo ih, ali smo samo naišli na trag zaprežnih kola. Onda smo odlučili da se brzo vratimo.

— Vorlandovi su jutros otišli u Salidu — reče Edvard. — Šejn je hteo da odvede Latimura sa sobom.

Spud se ukoči.

— Šta kažeš? — ne verujući svojim ušima, reče Spud.

Stali su ispred vrata Latimurove sobe.

Bez obzira što ih je Latimur vikao, zastali su i Edvard je sve ispričao visokom revolverašu.

Spud ga zatim gurnu ka vratima.

— Idem da javim Jorku da opkole kuću! — viknu Spud.

Spud brzo izađe na sporedni izlaz, a Edvard se vrati Latimuru.

— Da li je to bio Spud? — upita Latimur, sav crven od

besa. Oči su mu sevale. — Da li je obavio posao sa svojim ljudima kod Vorlandovih ili nije?

— Vorlandove nisu našli i uzaludno su ih tražili u planinama. U toj potrazi su, međutim, naišli na tragove Šejnovih zaprežnih kola. Tada je Spud naredio da se vrate nazad.

Izraz Latimurovog lica je bio pun gorčine i razočaranja.

Opsovao je naprežući se. — A ja ležim ovde! — promrm-fjao je Latimur. — Da mi je znati koliko ću još biti nepokretan? Taj prokleti nesposobni doktor!

Spud, Jork i još dvojica revolveraša, ušli su u sobu.

— Spude, Vorlandovi su odjahali u Salidu! — viknu Latimur. — Gde ste ih, do đavola, samo tražili? Bruner i Fets će izbrbljati sve što znaju. Njima čak nije potrebno uterati strah u kosti. Šta stojite tu tako bespomoćni! Bolje pretražite sa ljudima čitav grad!

— Na taj način nećemo uhvatiti tog nitkova — odgovori Spud. — To nam je jasno. — Ja sam smislio nešto sasvim drugo. Edvard je rekao, da Šejn hoće da nas spreči u slučaju da pokušamo da vas iznesemo iz grada. E, pa mi ćemo baš to uraditi! Siguran sam da će se tada pojaviti taj nitkov.

Latimurove reči zasjaše.

— To je prava ideja, Spude! Jednom je već naseo na sličan štos.

Pogled mu se odjednom smrče.

— Ne smemo samo krenuti noću, jer nas onda taj nitkov ne može videti. Rano izjutra. Spude, u zoru, kada sunce počne da izlazi, iznesite me iz kuće i stavite me na kola.

— To nije potrebno! — objasni Spud. — Vi ćete ostati u krevetu. Šestoro ljudi će vas čuvati. Uzećemo zaprežna kola sa platnenim krovom i napunićemo ih našim ljudima. Četiri jačača će pratiti zaprežna kola. Posle ćemo već videti.

Latimur je bio zadovoljan.

— Dobra ideja, Spude! — viknu Latimur kreštavim glasom, i od uzbuđenja se ponovo zacrveni. — Nemojte tog nitkova samo tako ucmekati. Dovedite ga meni. Hoću lično da ga ubijem, tako da me gleda u oči.

Latimur je delovao uzbuđen.

— Stavite slamu u kola! — reče Latimur kreštavim glasom. — Moram poći sa vama, da budem na mestu događaja. Edvard se zabrinuo.

— Doktor to neće dozvoliti! — dobaci Edvard.

— Do đavola s tim prokletim doktorom! — dreknu Latimur nerвозno.

XXV

Šejn se sakrio iza gomile drva za loženje, u dvorištu preko puta Latimurovog imanja.

Bilo je rano jutro. Sunce samo što je izašlo.

Ljudi su nosili iz kuće Latimura. Četvorica su već bila ušla u zaprežna kola. Stajali su pozadi i pomagali da se Latimur unese unutra.

Pošto su ga udobno smestili u kola sa mrkim platnenim

krovom, namestili su dasku i pričvrstili je na ulaznu stranu kola.

Jedan od njih je zaključao vrata, a zatim su svi pošli po konje. Upregli su četiri konja. Kočijaš je isterao kola na ulicu.

Revolveraši su jahali za kolima jedan do drugog.

Šejnu se nije žurilo.

Ta teška zaprežna kola sa platnenim krovom može svaki čas naći i prestići. Hteo je prvo da se uveri da li su stvarno Latimura stavili u kola.

Sačekao je dok se prašina slegla i polako u daljini izgubila škripa zaprežnih kola i topot konja. Zatim je izašao iz svog skrovišta, i krećući se pored žbunja, došao do kuće.

Sa „koltom” u ruci, ušao je u zgradu i svakog trena je očekivao da će se neko pojaviti iz nekog ugla te mračne kuće sa puno hodnika.

Išao je iz sobe u sobu.

Ne samo što je krevet u kojem je ležao Latimur bio prazan, već je pusta bila i čitava kuća.

Šejn napusti zgradu, pazeći da ga niko ne vidi.

Ridi konj koga je nabavio, stajao je osedlan iza hotelske štale.

Šejn je krenuo za zaprežnim kolima, koja su u pravcu severa izašla iz grada. Oblak prašine u daljini ukazivao je na to da su Latimurovi ljudi ostali na putu, koji je vodio preko Montrozea ka granici prema Jutahu.

Šejn je bio ubeđen da će Latimur i njegovi ljudi napustiti Kolorado, kao i gradić Rilij.

Izgleda da im gori pod nogama i da beže.

Šejn opsova.

To znači da lov na bandu počinje iz početka.

Skrenuo je sa puta da bi odjahao na zapad prema planinama i tako izbegao put koji je vodio kroz široku preglednu dolinu. Klisure i stene su ga odvojile pet milja od glavnog puta. Kada je počelo da se smrkava s teškom mukom je uspeo da pronađe u toj divljini puteljak kojim bi mogao da se vrati na glavni put.

Bila je skoro ponoć kada se našao na glavnom putu. Napravio je samo kratku pauzu da se konj odmori. Zatim je krenuo dalje.

Tako je uspeo da prestigne zaprežna kola sa pratiocima.

Bilo je podne kada je stigao u Montrose. Pre smrkavanja se konačno uverio da su banditi obišli grad i da ih je uzalud čekao.

Tako su ga prešli oni, a ne on njih.

Prenoćio je u gradu i tek sutradan ujutro je krenuo pre zore.

Sada je morao da traži Latimura i njegove ljude. Jesu li možda ostali na putu?

Opsovao je.

Trebao je pratiti bandu i vrebati priliku.

Ako ga oni otkriju pre nego on njih, čitava stvar bi propala. Znao je da oni pretpostavljaju da ih on prati

Skrenuo je sa puta, jašući preko doline u pravcu zapadnog planinskog venca.

Oko podne je ugledao zaprežna kola i jahače.

Išli su na sever.

Odmah je stao i napravio pauzu od sat vremena, a zatim nastavio put.

Noć je već odavno pala. Dva sata pre ponoći otkrio je logorsku vatru.

Pored puta su napravili logor.

Šejn nije znao da li su sebe smatrali toliko jakim ili više nisu računali na njega.

Odlučio je da to sazna.

Ostavio je konja u borovoj šumici, uzeo „vinčesterku” i spustio se u dolinu.

Dva sata mu je trebalo da stigne na glavni put. Stene i žbunje su mu služili kao zaklon.

Hteo je da im se približi oprezno i neprimetno.

Samo je hteo jednog čoveka da se domogne. A to je bio Latimur! Makar mora i da ga nosi.

Nebo je bilo oblačno, tako da se obrisi zaprežnih kola više nisu videli u mraku.

Za Šejna je noć bez mesečine bila idealna prilika da urađi ono šta je naumio.

Svi konji su bili vezani za zaprežna kola, između kola i logorske vatre. Na kolima je sedeo stražar.

I kraj vatre je sedeo jedan naoružani bandit, dok su oko njega spavali ostali banditi umotani u kaputu ili deke.

Šejn je bio ubeđen da Latimur spava u kolima.

Pažljivo se prišunjavao četvoroonoške. Približivši se, primećio je jednog revolveraša ispod kola, a drugog kako stoji kod zadnjih točkova.

Sada je jasno video da se oko vatre ne nalaze ljudi, već je to bila slama kamuflirana dekama i šeširima.

Znači prevara!

U jednom trenutku, srce počeo naglo da mu lupa.

Uzeo je „vinčesterku” u levu ruku, a u desnu „kolt”.

Jesu li ga otkrili? Naprežući oči, pokušao je da vidi nešto u mraku. Da li se već nalazi u klopci?

Hladnokrvno je čekao, dok ostalima, po njegovom mišljenju, ne dosadi da čekaju.

Sa puta se pojavio neki čovek i krenuo prema vatri. Pričao je i zabavljao stražare.

Šejn nije razumeo ni reč. Taj razgovor ga nije zanimao.

Počeo je polako da se povlači.

Išao je prema brdu, sakrivajući se ispod borova i gustog grmlja.

Nameravao je da ih odatle posmatra i da sazna njihovu taktiku.

Svi ljudi sigurno pretpostavljaju da ih on prati i da će pokušati da se domogne Latimura.

Razdanilo se.

Bio je tmuran i oblačan dan.

Ljudi su se okupili oko logorske vatre. Nepunih dvesto jardi od Šejna, iz žbunja izađe čovek i pođe prema dolini. Taj čovek mora da je spavao, jer inače Šejn ne bi mogao neprimetno proći pored njega. Ljudi su dolazili sa puta u kamp. Stražar kod vatre je skuvao kafu. Ljudi su seli oko vatre da doručkuju.

Niko se nije brinuo o Latimuru, niti su pogledali šta je s njim.

Šejnu je to bilo sumnjivo. Bilo je rano ujutro, a Latimur je bio bolestan.

Dugo su sedeli na okupu, doručkovali, zabavljali se, čak su i drva dodali na vatru. Nije im se žurilo.

Posle sat vremena, osedlali su konje i krenuli putem.

Tražili su ga, a banda je odlučila da ga sačeka pokraj puta.

Vreme je prolazilo.

Bilo je podne.

Opet su se skupili da ručaju.

Latimur kao da je mrtav, niko nije obraćao pažnju na njega.

Dvojica jahača su se vratila.

Šejnu je bilo žao što ne može da čuje o čemu se dole raspravljalo.

Konačno su se pripremali da krenu dalje.

Petorica su se popela na kola, a osmorica su jahala u stroju iza kola.

Za sve to vreme niko nije čak ni pogledao kola, a kamoli da su doneli Latimuru nešto za jelo ili piće.

Da li je to bila klopka namenjena za njega? Latimur se možda nije nalazio u kolima, već negde u gradu.

Šejn odluči da to proveriti.

Pošto su se jahači i zaprežna kola izgubila sa vidika, spuštao se do puta i prešavši ga, on pođe uzvišicom sa svojim ridanom.

Šejn je kroz planinski predeo pored puta, sustižući polako zaprežna kola.

Zatim je jahao na istoj visini paralelno sa kolima, sve dok ga nisu primetili.

Kada je kolona zastala, Šejn potera konja u žbun.

Začuili su se pucnjevi i fijuk metaka oko Šejna.

Sjurio se na konju u dolinu. Kada je sišao dole, osmorica jahača su se pojavili iznad njega, držeći ga za nišanu.

Šejn obode svog konja, a osmorica revolveraša se sjuriše niz brdo za njim.

Otpočela je haika.

Šejn je krenuo na jug.

Latimurovi ljudi su ga nemilosrdno gonili.

Terali su konje bičem, pokušavajući da ga sustignu. Šejn je pazio da ne smanji odstojanje od njih. Zaostali su za njim oko jedne milje.

Kada se počelo smrkavati, Šejn odjaha na ridanu kroz

zaklon od drveća i grmlja prema uzvišici. Prešavši je u potpunom mraku, sjurio se na konju nizbrdo do ulice. Tamo je još više podbadao konja, povećavajući brzinu.

Petorica revolveraša su jahali dalje kao pratnja zaprežnim kolima.

Šejn ugleda njihov logor u kome su ostali privezani konji.

Jasući između drveća po mekoj zemlji, približio im se na oko četvrt milje. Sjahao je, i prišunjaov im se sa „vinčesterkom” u ruci.

Spremao se da ih prepadne.

Sva petorica su sedela kraj vatre. Niko od njih nije slutio da će se Šejn iznenada pojaviti. Još su se više iznenadili kada se pojavio iza drveća.

Svi ostaše zaprepašćeni kada ga ugledaše.

Ostali su sedeći pored vatre ruku podignutih uvis. Drhtali su celim telom.

— Dižite se i gubite mi se s očiju! — viknu Šejn.

Revolveraši su preplašeno skočili na noge i otrčali u mrak. Kao zečevi su bežali u cik-cak, saplićući se o sopstvene noge.

Šejn je trčao deo puta za njima i pucao u mrak da bi ih zaplašio.

Vrativši se do logorske vatre sa zapaljenom granom u ruci, on pođe prema kolima. Oprezno se popeo unutra i osvetli unutrašnjost.

Od Latimura nije bilo ni traga.

Bacio je granu i otrčao prema svom konju.

Iscrpljen i mokar od znoja, stigao je do njega neverovatnom brzinom. Nije priuštio sebi ni pet minuta odmora, već je uzjahavši konja, najkraćim putem odjahao nazad u Rilij.

Jahao je kroz mrak što je brže mogao, nadajući se da će prvi stići do Latimura.

Prve dve milje je jahao putem, sve dok nije čuo Latimurove ljude iza sebe. Jahali su galopom u potpunom mraku putem koji je vodio ka kolima.

Šejn odluči da ih pusti, a zatim nastavi za njima.

I on pođe galopom da ga Latimurovi ljudi ne bi sustigli.

Čitavu noć je proveo u sedlu. Tek kada se razdanilo malo je zastao i sjahao sa konja da se odmori.

Posle pola sata odmora, nastavio je dalje, vodeći računa da konj izdrži taj napor do Montrosea.

Tamo je nameravao da kupi novog konja, da bi mogao preostali deo puta da pređe većom brzinom.

KVI

— odobravajući to što čine, doktor je odmahnuo glavom kada je Edvard uzeo u ruke Latimurove stvari, krenuvši za revolverašima koji su hteli da odvedu Latimura kući.

— Ne smete tako teško bolesnog čoveka seljakati tamo-amo, mister Edvard! Stanje će mu se samo pogoršati — izjavi doktor.

— Mister Latimur želi da se vrati svojoj kući — odgovori

Edvard. To sam vam već jednom rekao. Ne može ni časa više ostati ovde.

— Upozorio sam vas! — reče doktor. — Povrede mogu biti prcene teškim posledicama ako se ne bude čuvao. Može ostati zauvek nepokretan.

Edvard se nije obazirao na ova upozorenja.

Samo ga je pozdravio i napustio kuću.

Ljudi su već bili položili Latimura u krevet kada je Edvard ušao u sobu.

— Nemate pojma koliko sam srećan što sam opet kod svoje kuće — reče Latimur uzbuđenim glasom. — Sad se već bolje osećam. — Ovde ću stvarno ozdraviti. Imaš li neke vesti o Spudu, Edvarde?

Edvard odmahnu glavom i uspe Latimuru malo viskija u čašu, koju on zgrabi sa nestrpljenjem.

Odavno nije okusio ovaj blagotvorni lek!

— Čim saznam da je Sejn dolijao, biće mi bolje. Moći ću ponovo da se pridignem — rekao je razdragano Latimur.

U jednom cugu je iskapio čašu viskija i vratio Edvardu praznu čašu.

— Videćeš! Predosećam to! A moja predosećanja me nikada nisu izneverila.

— Sigurno! — reče Edvard smireno, vrativši flašu i čašu na sto.

— Predugo sam boravio u doktorovoj kući. Međutim, ti medicinari uvek misle samo na novac. Po ovom doktoru bih ja trebao da provedem ostatak života vezan za krevet, samo da bi on svake nedelje mogao da ispisuje račune i naplaćuje troškove. Dobro su mi poznati takvi tipovi. I zdravom bi pro našli neku bolest, samo da zarade. Ljutio se Latimur, istovremeno se smešeći što je uspeo da nadmudri doktora i uštedi sebi novac.

Jork promoli glavu kroz vrata.

— Treba li vam još nešto? Hoćemo da krenemo sa ljudima na ručak. Već umiremo od gladi!

— Idite, ali ne svi odjednom! — reče odlučno Edvard. — Idite samo po dvoje. Četvorica moraju stalno biti u kući uz Latimura.

— Edvarde, pusti ljude da ručaju na miru! Videćeš, danas će Spud doći da nam javi kako su sredili Šejna. U to nema sumnje.

— Hvala, mister Latimur! — reče Jork i zalupì vrata za sobom.

Edvard htede da ga pozove nazad, ali se predomisli.

Šjn je ipak opasan i neuračunljiv tip.

Djavo bi ga znao da li su uspeali samo tako da ga uhvate u zamku. Prepreden je on.

— Osećam se kao preporođen između svoja četiri zida! — reče Latimur.

Hteo je još nešto da kaže u pohvalu svome domu, međutim, u kući odjednom nastade strašna galama.

Kroz vrata su se čuli užurbani koraci i vika. Nešto se dešavalo.

Jork upade u sobu sa revolverom u ruci.

Bio je sav zadihan i crven u licu.

— Šejn je u gradu! — viknuo je uzbuđeno. — Sjahao je sa konja i nalazi se u dvorištu ispred kuće.

Hodnikom je odjeknuo revolverski hitac.

Jork brzo istrča.

Edvard uze oružje u ruke i otrča do vrata.

Zavladala je panika.

— Edvarde! — viknu Latimur preplašen na smrt i bled kao krpa.

— Daj mi brzo revolver. Hoću da ucmekam tog pasjeg sina ako se usudi da uđe u moju sobu. Sad je dolijao.

— Nećemo mu dozvoliti da uđe — reče Edvard. — Naši ljudi će ga srediti, ako samo pomisli na tako nešto.

Latimur se preznojavao. Nikada se nije osećao bespomoćnije. Sada sve zavisi od njegovih ljudi.

XVII

Šejn se naže i poteže revolver.

Konačno je došao do svog cilja.

Prolaznici se panično rastrčase na sve strane, vičući na sav glas. Mada su bili naviknuti na ovakve prizore, ipak su se prepalili videvši Šejna koji je bio spreman na sve. Šejn se odšunja do konja koji se nalazio kraj zida kockarnice i sakri se u zaklon.

Nije imao puno vremena.

Latimurovi revolveraši su već bili u blizini. I oni su izgleda promenili konje u Montroseu.

Prišunjao se jednom prozoru kockarnice i razbio stakla, a zatim je podigao šešir i revolver da vidi da li je čist vazduh.

Niko nije zapucao.

Polako se uspravio i otvorio prozor.

Pogledavši u prostoriju, brzo je ušao kroz prozor.

Našao se u jednoj od malih sala za poker.

Tek što je Šejn ušao, otvoriše se vrata i dvojica bandita upadoše. Držeći revolver u rukama odmah osuše paljbu.

Brzim skokom Šejn se skloni u stranu.

Njegov težak revolver zapuca sevajući varnice. Detonacija je bila toliko glasna da se svima učinilo kao da će se zidovi sobe srušiti.

Nasta opšta pucnjava i panika.

Dok su meci revolveraša fijukali kroz otvoren prozor, Šejnov metak pogodi cilj.

Jedan od revolveraša, pogoden metkom, sruči se na pod. Drugi je, napuštajući sobu u žurbi zapeo preko praga i pao. Ostao je da leži ispod vrata u hodniku.

— Bindere! Selere! — viknu neko. — Jeste li ga sredili? Šejn se diže na noge, napuni revolver i prikrade se do vrata.

Zaustavio je dah i pritajio se strpljivo čekajući.

Koraci su se približavali.

Mala soba se nalazila pored velike sale za kockanje.

Neko od revolveraša se približavao.

U sagnutom položaju je prolazio između stolova za poker, očigledno ne želeći da bude opažen.

Šejn je video samo senku kako promiče. Nabio je šešir na čelo i bacio se prema neznancu.

Odjeknuše pucnji.

Oba hica se začuše istovremeno. Ponovo je Šejn pogodio.

Revolveraš se sruči na kolena, uhvativši se za stomak. Revolver mu ispade na pod. Pokušavao je puzeći da se domogne izlaznih vrata.

Šejn ga je pustio da pobegne. Njega je samo zanimao Latimur.

Sačekao je dok je revolveraš otpuzao napolje, a zatim je ustao i potrčao između stolova do vrata koja su vodila u zadnji deo kuće.

Zapraštaše hici.

Varnice su sevale iz revolverskih cevi kroz mračni hodnik.

Šejn se baci na pod i otkotrlja prema zidu.

Vrata su bila odškrinuta. Čuo je tihe glasove.

Šejn napuni revolver i povuče šešir na čelo, uspravi se i ogurnu nogom vrata.

— Predajte se! — viknuo je.

Nisu se ni pomerili.

Šejn zgrabi rukom naslon stolice koja je stajala iza njega i baci je u hodnik. Stolica se sruči uz tresak. Latimurovi ljudi se ukočiše od straha.

Nastao je pakleni spektakl. Odjeknuše hici.

Šejn je oklevao časak, a zatim skočio napred i zapraštao mecima. Ispalivši četiri hica, ponovo je skočio u zaklon.

Opet se začu pucnjava hodnikom. Meci su ostavljali tragove na zidovima. Prašina se dizala od raspršenog maltera.

Šejn napuni sačmaricu i pogleda kroz prozor na ulicu. Glavna ulica je opustela. Međutim, situacija se mogla za čas promeniti.

Pažljivo je prisluškivao.

Nije se čuo ni topot konja!

Uzeo je drugu stolicu i bacivši je na hodnik, ponovo stade na prag vrata.

Zasuo je bandite olovom odgovarajući na prethodnu paljbu, a zatim se munjevitom brzinom bacio nazad.

Kućom je odjeknuo prodoran krik.

Šejn zatim ponovo izađe iz zaklona i ispalio poslednja dva metka.

Kućom zavlada kratki tajac.

Na drugom kraju hodnika se otvoriše vrata. Svetlost obasja hodnik.

Šejn napuni revolver i ponovo stade na prag.

Ništa se nije čulo. Ispred otvorenih vrata ležala su dva tela na podu. Šejn uđe i otvori prva vrata sa desne strane, držeći „kolt” u ruci.

Latimur je ležao na krevetu. Očima punim mržnje gledao je Šejna. Mišići lica bili su mu u grču, a zube je stisnuo od besa tako da su mu skoro vilice popucale.

Šejn upade u sobu i na brzinu proveri da li ima još nekog u sobi.

— Ako imate oružje, bacite ga iz kreveta!

Latimur se nije pomakao.

Šejn zaključa vrata, dode do ormara i uprevši iz sve snage odgura ga do vrata. Bio je to težak ormar od hrastovine koji je uspeo da zakloni čitava vrata i tako spreči da bilo ko uđe u sobu. Šejn zatim otvori prozor i pogleda na ulicu. Uradio je to u pet do dvanaest!

Osmorica revolveraša upravo ujahaše u grad.

— Prokleti kućkin sine! — ciknu Latimur. — Ništa mi više neće uspeti! Ništa!

Šejn nije obraćao pažnju na bolesnika.

Edvard istrča iz kuće na ulicu i mahnu rukom jahačima.

Oni se zaustaviše i sjahaše u neposrednoj blizini hotela. Okupili su se oko Edvarda, koji je pokazivao na Latimurovu kuću.

Koračajući jedan do drugog, približavali su se kockarnici.

Šejn se naže nišaneći „koltom“ kroz prozor.

Zastali su na pešačkoj stazi preko puta kockarnice.

Spud sam stade nasred puta i obavi šake oko usta da bi se bolje čuo.

— Šejne, čuješ li me?

— Čujem! — viknu Šejn.

— Predaj se, nemaš nikakve šanse! Baci „kolt“ na put, spusti se kroz prozor, uzmi svog konja i gubi se! — viknu Spud iz sve snage.

— Zašto bi to trebalo da učinim?

— Zato što ćemo u protivnom provaliti u kuću, Šejne. A onda ti neće biti spasa.

— Samo vi dođite! — podrugljivo odvrati Šejn.

Spud natuče šešir na čelo i podboči se desnom rukom. — Stvarno hoćeš obračun?

— Tako je!

— Ako Latimuru bude falila samo dlaka sa glave gotov si! — viknu revolveraš.

— Samo gubite dragoceno vreme, koje će vam nedostajati ako hoćete da izbegnete vešanje. U Montroseu nisam promenio samo konja već sam poslao i telegram.

— Telegram? U Salidu? To nam je poznato! — odgovori podrugljivo revolveraš. — Taj telegram nije ni otišao. Kad smo stigli tamo, sprečili smo telegrafistu da ga pošalje. Evo, držim ga u ruci. Prihvati moj predlog ili će odmah otpočeti pucnjava. Pomoć ti nema niotkud.

Šejn opsova, grickajući nervozno donju usnu. Koliko će dugo uspeti da se odupire? Mogu proći dani i dani dok šerif iz Salide ne stigne u Rilij. Možda uopšte neće ni doći.

— Predaj se, Šejne! Bar ćeš spasti svoj život! — dobaci mu Latimur.

— Sad je na nas red! — viknu Spud, povukavši se.

Zaklonio se iza drvenih sanduka sa povrćem na pešačkoj strani preko puta.

Trenutak kasnije započe paljba.

Šejn je bio primoran da se skloni s prozora. Metak prosvira kroz otvoreni prozor odbivši se od zida.

Šejn nije imao šanse. Prašili su kao podivljali, a zatim svi pretrčaše ulicu.

Kada je Šejn promolio glavu, svi su već ušli u kuću. Htede da puca, međutim, meta sa druge strane ulice je nestala.

Proklinjući ih, okrete se ka vratima. Neki banditi su već bili pred zabarikadiranim vratima.

Pokušavali su da uđu, ali ih je teški ormar sprečavao.

— Odustani, Šejne! — viknu Latimur kreštavim glasom.

Šejn dođe do vrata i stade.

Ormar se klimao. Iza vrata se čula buka i galama. Ali odjednom nastupi tajac.

— Prokleti kućkin sin! — reče Latimur.

— Šejne! — začu se ispod prozora.

Šejn se trže i podiže „kolt”.

— U kući smo, Šejne! Predaj se!

Ponovo su bili na ulici. Ne svi, ali dvojica sigurno. Nišanih su ka prozoru. Meci su fijukali kroz prozor i odbijali se o zidove. Šejn i Latimur su bili u opasnosti, jer je svaki od metaka mogao biti smrtonosan.

Šejn zapuca iz revolvera.

Hici dvojice revolveraša prosviraše kroz ormar tik uz Šejna.

Šejnovi meci su oterali revolveraše sa puta u neki zaklon, iz koga se nisu usudili da ponovo zapucaju.

Šejn ode polako do kreveta. Revolver je i dalje držao upečen prema prozoru. Iz daljine se začuo topot konja. Vetar je unosio bat kopita u sobu.

Šejn nije mogao da ustanovi iz kog pravca dolaze jahači.

Po kući se začu galama.

Latimurovi ljudi se opet baciše na vrata. Ovog puta ormar je popustio. Uz tresak se sručio na pod i razbio na nekoliko delova.

Šejn se sagnuo kada se vrata na silu otvoriše. Edvard je stajao na pragu sa dva revolvera u ruci. Ali nije stigao da ispali ni jedan jedini metak.

Šejn opali hitac i kuštravko se sruči na pod kao da su ga noge izdale. Prevrnu se na leđa i opsova.

Šejn se ukoči.

Kućom zavlada mrtva tišina. Polako se izvuče iz zaklona i izađe u hodnik, provirivši zatim u veliku salu kockarnice.

Nije video nijednog Latimurovog čoveka.

Oprezno se šunjaao uza zid sa napunjenim „koltom”. Došao je tako do ulaznih vrata. Poslednji čovek koga je pogodio, bio je Spud. Ležao je ispružen nasred puta.

Šejn pogleda na šerifovu kancelariju. Odatle su dolazili ljudi prema kockarnici. Svi su bili naoružani. Bilo ih je na desetinu. Vodio ih je neki mršav čovek sede kose.

Bio je to šerif iz Salide.

Preko dvadeset konja je bilo vezano ispred kancelarije na putu.

Naoružani ljudi su bili zaposeli šerifovu kancelariju.

Šejn spusti revolver i pođe im u susret.

— To ste vi, Šejne? — upita čovek sede kose.

Šejn klimnu glavom.

— Gde je Latimur?

Šejn pokaza na kuću, a šerifovi pratioci pojuriše, da im taj ozloglašeni bandit ne bi umakao u poslednjem času, kao više puta do tada.

Šerif htjede da krene za njima, ali kada je video Šejna kako stoji ukočeno, ni on se nije pomerio.

— Da li je Latimur mrtav?

— Smatrajte kao da jeste! — odgovori Šejn.

Šerif ga začuđeno pogleda, a zatim i on brzim korakom nestade u kući.

I Vorlandovi su došli u grad sa nekolicinom svojih ljudi.

Kada je Šejn hteo da ih pozdravi, poštanska kola iz Salide su upravo prošla pored njega. U njima su sedele žene Vorlandovih. Ali, Šejn je najpre spazio plavušu Megi i Klaru Kempel.

Otišao je do stanice poštanskih kola.

Megi je prva sišla sa kola i krenula prema njemu. Prepoznao je i Klaru Kempel.

Šejn skide šešir i blago se nakloni u znak pozdrava. Ali, Megi mu se nije obesila oko vrata. Smešeći se, zastala je pred njim i pružila mu ruku. — Kao što vidim, sa tobom je sve u redu.

— U hotelu te već čekaju mušterije — dobaci joj Šejn.

Megi klimnu glavom i pođe dalje. Prešla je ulicu i uputila se prema hotelu, praćena pogledom svih muškaraca koji su stajali u blizini.

Na pešačkoj stazi se začu lupkanje ženskih potpetica. Šejn se okrete u pravcu zvuka.

Bila je to Klara Kempel. Oči su joj blistale od sreće. Lepušasto lice joj se zarumenelo. Sva bez daha, ona mu obavi ruke oko vrata.

Sudija je postupao prema Teksašaninu bez sažaljenja. Bolestnog čoveka nije poslao na vešala, ali ga je smestio iza rešetaka. Međutim, dok se suđenje odvijalo, Šejn već više nije bio u gradu.

Za Šejna je gradić Rilij već bio samo jedna od uspomena, pri čemu se nije sećao ni revolveraša, ni Latimura, već samo Klare Kempel, a pogotovu plavuše Megi.

WESTERN BESTSELER

NOVA EDICIJA WESTERN ROMANA

Potražite kod vašeg prodavca novina
4 uzbudljiva romana edicije

WESTERN BESTSELER

ZA SAMO 600 dinara

WESTERN BESTSELER

pružiće vam uzbudljivu avanturu
i zadovoljstvo prilikom čitanja!

FORUM - MARKETPRINT